

M

1034. **MĂCELAR**, sb. m. „boucher“.

Lat. MACELLARIUS, -UM || sprs. *mazlé*; it. *macellaio*; vfr. *maiselier*; prov. *mazelier* || † *măcelăresc* (Iorga, Studii, X, 24, 25) „de boucher“ || *măcelări* „égorger, tuer, massacrer“ || *măcelărie* „carnage, massacre, boucherie“ (sprs. *mazleria*).

1035. **MĂCINA**, vb. „moudre“ || ir. *macirâ*; ar. *măfinare*.

Lat. MACHINARE (= clas. MACHINARI) „imaginer, exécuter“; înțelesul romînesc apare în latinitatea de mai târziu (Densusianu, Hist. l. roum. I, 192).

Vegl. *maknur*; friul. *masaná*; it. *macinare*; sard log. *ma(r)ginare*; vsp. *maznar*.

Der.: *măcinătură* „action de moudre, mouture“ (friul. *masanadure*; it. *macinatura*) || *măciniș*, megl. *măfiniș* „mouture, blé moulu“ || *măcinar* (Teodorescu, P. pop. 140) „meunier“.

1036. **MĂCIUCĂ**, sb. f. „massue“ — trans. *mocioacă* (Lex. Bud.); băn. *moșucă*, *moșoacă*, *moșoc* || megl. *măcioc*; ar. *măciucă*, *mățucă*.

Lat. *MATTEUCA, -AM < MATTEA; parte din forme se explică prin schimbare de gen și de sufix (cf. mai jos).

Rtr. *mazzüch*; it. *mazzocco*, ven. *mazoka*, bol. *mazzoka*, Urbino *mazzokka*, teram. *mazzokke*; sard *ma-tsukka*; fr. *massue*; nprov. *massugo*, *massoco*; sp. *mazuca* „iris“.

Der.: dim. *măciuchiță*; *măciucută* (Sevastos, Pov. 38; Voronca, Dat. cred. 194, 412, 650; Marian, Ins. 186; Vasiliu, Cînt. 61) || augm. *măciucoaie* (Reteganul, Pov. pop. 2) || † *măciucaș* (Cuv. d. bătr. I, 287) „bourreau“ || *mă-*

ciucat, *măciucos* „en forme de massue, grossier“; *mășcat* „à gros grains; à grosses cornes“, megl. *măcicat* „gros“, amîndouă formele rezultate din *măciucat* care a devenit *măcicat* (pentru schimbarea lui *č* în *ș*, comp. *pișca*); dim. *mășcățel* (Marian, Desc. 108) || *măciuca* (Alexici, Lit. pop. 40, 41) „frapper avec la massue“ (teram. *mazukkă*; nprov. *massuca*).

Impr.: rut. *мачуг* „Keule“; ung. *macsuka*, *matyuka*, *macsukás* (Szin-nyei, 1378-9).

1037. **MACRU**, adj. „maigre; (viande) sans os“ || ar. (a) *macru*.

Lat. MACER, -CRA, -CRUM.

Vegl. *muogro*; rtr. *meger*; it. *magro*; sard *magru*; (fr. *maigre*); prov. cat. *magre*; sp. port. *magro*.

Der.: Mț. Sucevei *macrină* (Șez. III, 70) „grosse“ || † *măcrime* (Lex. Bud.) „maigreur“.

MĂDULAR, v. *miez*.

MĂDUVĂ, v. *miez*.

1038. **MAI**¹, sb. n. „maillet, battoir“ — vr. trans. „marteau“ (Tiktin) || megl. ar. *mal'ü*.

Lat. MALLEUS, -UM.

Alb. *maj*; rtr. *maigl*; it. *maglio*; sard log. *mažu*; fr. *mail*; prov. *malh*; cat. *mall*; sp. *majo*; port. *malho*.

Der.: dim. *măiuț* (Rev. cr.-lit. IV, 145; friul. *majuzz*); *măiug* „maillet, mailloche, pieu“, *măiuc* (Șez. VIII, 148); † *măiugel* (An. Car.) || *măiag* „maillet, battoir“ (Polizu), „balise“ (Damé, Term.), Mehedinți „pieu“.

1039. **Măior** (trans.), sb. n. „petit mar-teau,” (Viciu, Glos. 58) < MALLEOLUS, -UM || ver. *majol* mil. *majö*, parm. *majöl*, bol. *majol*, toate însemnând „mazzo, mazzuolo”; it. *magliuolo*, vfr. *maillol*, prov. *malhol* și sp. *majuela* „bouture, crossette de vigne”, galiț. *amalhó* „courroie pour attacher les souliers”.

1040. **MAI**², sb. „mai” || ir. *mái*; megl. ar. *maĩ*.

Lat. MAJUS, -UM.

Alb. *maj*; rtr. *meğ*; it. *maggio*; sard camp. *maju*; fr. prov. *mai*; cat. *maig*; sp. *mayo*; port. *maio*.

1041. **MAI**³, adv. „plus; encore; presque” — † „davantage” || ir. megl. *maĩ*; ar. *ma*.

Lat. MAGIS, devenit **mais*, **mas* și mai târziu *mai*; ar. *ma* reprezintă pe *mas* întrebuițat ca aton și cu vremea a înlocuit pretutindeni pe *mai* (Candrea, Elém. lat. 30).

Alb. *mε*; rtr. *ma*; it. *mai*, *ma*; sard *mai*; fr. prov. *mais*; cat. *may*; *més*; sp. *mas*; port. *mais*, *mas*.

Der.: ar. *mašī* „seulement”.

Impr.: rut. маи „mehr” маи... маи (compar.) „entweder...oder”; маиже „fast”; bulg. маи „presque”.

1042. **Numai**, adv. „seulement” || ar. *numá* || < NON MAGIS (Densusianu, Hist. l. roum. I, 171) || rtr. *nomma*; ven. *nomā*, vic. *nomé*, ver. *nomā*, lomb. *nomá* (*domá*), vgen. *nomā*; périg. *numa*; comp. vit. *non—ma*; vfr. *ne—mais*; prov. *no—mas*; cat. *no—més*; sp. *no mas*.

1043. **MĂIESTRU**, adj. „habile, adroit; merveilleux; magique”; sb. f. *măias-tră* „fée des contes populaires”.

Lat. MAGISTER, -TRUM, cu căderea lui -G- întâmplată deja în latina vul-ară, (cf. BSF. I, 19).

Alb. *mještrë*; friul. *mestri*; it. *maestro*; sard log. *mastru*; fr. *maître*; prov. cat. *maestre*; sp. *maestro*; port. *mestre*.

Der.: *măiestrie* „adresse, talent, maîtrise, art”, *măiestrii*, pl. „artifices; charmes, sortilèges; † outil ingénieux” (Tiktin; vfr. *maistrie*; prov. *maestria*; cat. sp. *maestria*; port. *mestria*) || † *măiestri* (Tiktin) † „ourdir des intrigues”;

† *a se măiestri* (Tiktin) „acquérir de la sagesse”.

1044. **MAMĂ** (*mumă*), sb. f. „mère” — Mehedinți „reine des abeilles”; † gen.-dat. sg. *mumîniei* și nom. ac. pl. *mumîni*, păstrat numai gen.—dat. sg. în expresiunea *mîni-ta* || ir. *māmē*; megl. și ar. *mamă*, *numă* (*mumōit*, *māmîit*) „mère; reine des abeilles; goître”, în ar. și „nourriture qu'on donne aux enfants”.

Lat. MAMMA, -AM „mamelle; mère”; în-țelesul de „goître” s'a desvoltat, prin-țo schimbare semantică ușor de înțeles, din acela de „mamelle”, iar cel de „reine des abeilles” e datorit influenței bulg. matka. Forma *mumă* se explică prin influența labialisatoare a celor doi *m*, și alterarea fonetică s'a produs mai întâi în forma *mă-mîni* > *mumîni* < MAMMANEM, atestată în inscripțiuni (cf. Densusianu, Hist. l. roum. I, 139). Cît privește *imă*, des întrebuițat în textele vechi el se explică din forma redusă *mă(-sa)* căreia s'a prepus *i*.

Alb. *mεmε*; rtr. it. *mamma*; sard *mama*; fr. *maman*; nprov. *mamo*; cat. sp. port. *mama*.

Der.: dim. *mămiță*; *mămuță* (it. *mammuccia*); *mămică*; *mămucă*; *mă-mae*; *mămușoară*; *mămuțică* (Bura-da, Dat. 115); *mămucută*; *mămăiță*; *mămăică*; *mămulică*; *mămulită*; *mă-mul'ioară* (Țiplea, P. pop. 112); *mă-mulucă* (Onișor, P. pop. 74; Țiplea, P. pop. 112) || *mumină* (Marian, Ins. 144) „reine des abeilles” || ar. *mameă* (Dala-metra) „goître” || zool. *mămăruță* „bête à bon Dieu” < *mamă* + *Măriuță* (cf. Marian, Ins. 107).

MĂNUNCHI, v. *mînă*.

1045. **MĂR**, sb. n. „pomme”; sb. m. „pommier” — băn. *mară* (An. Car.) „pomme” || ir. *mer*; megl. *mer* „pom-mier”, *mēră* „pomme”; ar. *mer*, și cu înțelesul de „pommette”.

Lat. MELUM (= clas. MALUM; cf. Den-susianu, Hist. l. roum. I, 71); MELA, pl. lui MELUM, devenit sg. fem.; *măr* cu înțelesul de „pomme” e refăcut după pl. *mere*.

Alb. *motε*; vegl. *Mail* (păstrat în

nume de localități); rtr. *mail*; it. *melo*; sard *mela*; nprov. *melo*.

Der.: dim. *merișor* „petite pomme, petit pommier; *buxus sempervirens*, vinca herbacea, *vaccinium vitis idaea*“; *măruț* (Țiplea, P. pop. 112; comp. it. *meluzza*); ar. *miruș* și *miric* || *meret* „pommeraie“ (it. *meleto*) || *meriș* „pommeraie“.

1046. **MĂRĂCINE**, sb. m. „ronce“ — vr. dial. *mărăciune* (Cantemir, Ist. ier. 71; Lex. Bud.; Marian, Nașt. 321; Nunta 574; Sez. III, 61; IV, 135; VII, 83; VIII, 29; WgJb. IX, 203, 206, 220; Gr. n. I, 307); †*mărăcin* (Coresi, Tetrav. Marcu XV, 17); băn. *mărășină*, *mărășin* || megl. *mărfin*; ar. *mărăține*.

Lat. MARRUCĪNA, -AM (atestat sub forma transcrisă greșit MARRUGINA „espèce de paliure, sorte de ronce“ CGL. II, 127), derivat din *MARRUCA (păstrat în it. *marruca* „sorte de buisson épineux“) a cărei origine trebuie căutată în MARRA „Hacke zum Ausjäten des Unkrauts“. Forma normală **mărucină* a devenit *mărăcină* prin influența numelui de plantă *mă-tăcină*; în *mărăciune* s'a substituit terminațiunii -*cină* sufixul -*ciune*, ca în *mătăciune*, *mortăciune*, etc.

Alb. *mærkinë* „rhamnus zizyphus“ || comp. alb. *mærkinë* < *MARRUCĪNEA.

Der.: dim. *mărăcinaș* (Teodorescu, P. pop. 177; Marian, Nunta 480; Sevastos, Nunta 361) || col. *mărăciniș* „ronceraie“ || zool. *mărăcinar* „pratincola rubetra“ (Marian, Ornit. I. 261) || *mărăcinos* „plein de ronces“.

1047. **MARE**¹, sb. f. „mer“ || ir. *măre*; megl. *mari*; ar. *amare*.

Lat. MARE.

Vegl. *mur*; rtr. *mer*; it. sard *mare*; fr. *mer*; prov. cat. sp. port. *mar*.

Der.: dim. ar. *mīrică* (Dalamatra).

1048. **MARE**², adj. „grand, gros“ || ir. *măre*; megl. *mari*; ar. *mare*.

Lat. MAS, MAREM „mâle“; înțelesul romînesc se explică prin faptul că ideea de „mărimă“ a fost asociată de aceia de virilitate, aceste două noțiuni fiind apropiate; cuvîntul a fost probabil aplicat în înțelesul romînesc mai întîi în cazul cînd era vorba de animale, și se poate ca și această desvoltare semantică să stea

în legătură cu vieața păstorească a Romînilor. De altfel e posibil ca și alb. *maž* „grand, gros“ să fi influențat asupra evoluțiunii semantice a formei romîne, dată fiind asemănarea între ele.

Der.: dim. *mărișor*, ar. *mīrișor* (Dalamatra); *măricel*; *măruț* (Marian, Nașt. 418; Voronca, Dat. cred. 715) || augm. Bihor *măroc* (Conv. lit. XX, 1013); *mărigan* (WgJb. IV, 329) || *măreț* „superbe, grandiose; fier, hautain“; *măreție* „magnificence, pompe“; ar. *mīreață* (Dalamatra) „fierté; gloire“ (comp. alb. *mađeni* „Stolz, Hoheit“) || †*măros* „fier, hautain“ (An. Car.); †*măroșie* „fierté, arrogance“ (ibid.); †*a se măroși* „s'enorgueillir, devenir arrogant“ (ibid.) || *mărie*, ar. *māril'e* „gloire, splendeur, majesté“ || *mărimă*, ar. ~ „grandeur, grosseur“ || †*maimare* (Tiktin), ar. *ma-mare* „préposé“ || *mări*, ar. *mārire* „agrandir, accroître, augmenter, hausser“ (comp. alb. *mađon* „vergrössere, lobe“); †*a se mări*, ar. *si mārire* „s'enorgueillir“; *mārire*, ar. ~ „action d'agrandir, etc.; gloire, louange“; *mărit*, ar. ~ „agrandi, etc.; glorieux, illustre“ || †*îmmări* (Paliia, Gen. XLI, 56) „agrandir“ || *preamări* „glorifier“.

1049. **Mascur** (*mascure*), sb. m. „porc châtre“ || megl. *mascuri* „mâle, fort“; ar. *mascur* „mâle“ || < MASCULUS, -A, -UM || alb. *maškë*, *maškuť*; rtr. *maschel*; it. *maschio*, trient. vic. ver. *masčo* „porco, majale“; sard log. *mašu* „béliér“; fr. *mâle*, dialectal, în est, *māl* „kastrieres männliches Schwein und dann auch Schwein überhaupt“ (A. Horning, Zs. rom. Phil. XXXII, 19); prov. cat. *mascle*; vsp. *maslo*; port. *macho* (> sp. *macho*) || dim. *măscurenci*; *măscurel* (Polizu); *măscuraș* (Marian, Sărb. I, 257; Reteganul, Pilde, 29) || *măscuroaie* (Iorga, Studii, VI, 97; Lupașcu, Med. bab. 10), *măscuroaică* (Iorga, Studii, VI, 167; Voronca, Dat. cred. 42) „truie“ || ar. *mīscuriri* (Dalamatra) „devenir mâle“.

1050. †**Mărit**, sb. m. „gendre“ (Ps. Sch. XVIII, 6) || ar. *mīrit* (Dalamatra) „mari“ || < MARĪTUS, -UM || vegl. *marajť*; rtr. *marid*; it. *marito*; sard log. *maridu*; fr. *mari*; prov. cat. *marit*; sp. port. *marido*.

1051. **Mărita**, vb. „donner en mariage, marier (une fille)“ || ir. *maritã*; megl.

măritari; ar. *măritare* || < *MARITARE* || alb. *marton*; vegl. *martur*; rtr. *marider*; it. *maritare*; fr. *marier*; prov. cat. sp. port. *maridar* || ar. *mărtătoare* „(fille) nubile“ || bucov. trans. *mărit* (Tiktin), ar. *mîrit* (Dalamatra) „mariage“ || *măritiș*, ar. ~ „mariage“ || megl. *primăritari* „remarier“.

1052. **MĂRGEA**, sb. f. „rassade, perle“; bot. „clematis integrifolia, thalictrum aquilegifolium“ || megl. *mărdzeuă*; ar. *mărdzeauă*.

Lat. *MARGĒLLA*, -AM (Densusianu, Hist. l. roum. I, 200).

Der.: dim. *mărgică*, bot. „melica uniflora“; *mărgelușe*, bot. „lithospermum arvense, l. officinale“; *mărgeluță* (Reteganul, Pov. ard. V, 14) || *mărgelat* (Doine, 253; Cătană, Bal. 174; Hodoș, P. pop. II, 38, 45) „orné de perles“, ar. *mîrdzilat* (Dalamatra) „perlé“.

1053. **MARGINE**, sb. f. „bord, limite“ — dial. *marne* (Gr. n. I, 196, 208) || megl. *mardzini*; ar. *mardzine*.

Lat. *MARGO*, -INEM.

Dalm.(rag.) *mrġin*; it. *marginē*; vfr. *marne*; fr. prov. cat. *marge*; sp. *margin*; port. *marginem*.

Der.: dim. *mărginiță* și *mărginuță* (Lex. Bud.); *mărgioară* (Șez. IV, 225; Tocilescu, Mat. 852; Gr. n. I, 67) || ar. *mîrdzinicl'ă* (Dalamatra) „croûton (du pain)“ || *mărginaș*, *mărginos* (Reteganul, Bibl. pop. 46), †*mărginareș* (An. Car.) „voisin, limitrophe“, *dinte mărginaș* (Damé, Term.) „dent angulaire (du cheval): croc, crochet“ || *mărginean* „habitant des frontières“ || *mărgini* „borner“ || *nemărginit* „infini“.

MĂRITA, v. *mare*².

1054. **MARMURĂ**, sb. f. „marbre“ — vr. dial. *marmure*, f. și m. || ar. *marmură*.

Lat. *MARMOR*, -*OREM.

Friul. *marmul*; it. *marmo*; sard log. *marmaru*; fr. *marbre*; prov. *marme*; cat. *marbre*; sp. *marmol*; port. *mármore*.

Der.: *mărmurat*, *mărmuriu* (Marian, Crom. 51) „marbré“ || *mărmuri* (Gaster; Lex. Bud.; Teodorescu, P. pop. 447; Tocilescu, Mat. 20), *îmmărmuri*, ar. *mărmurisire* „stupéfier, demeurer tout interdit“ (comp. sard log. *marmurare* „intirizzare“).

1055. **MARȚI**, sb. f. „mardi“ || megl. ar. *marți*.

Lat. *MARTIS* (scil. *DIES*).

Alb. *martë*; vegl. *mirte*; friul. *martis*; ven. *marti*, vic. ver. *marti*; sard log. *martis*; vfr. prov. *mars*; sp. *martes* (in alte regiuni romanice pastrat numai în compunere cu *dies*: it. *martedì*; fr. *mardi*, vfr. *dimars*; prov. *dimartz*; cat. *dimars*).

Der.: *Marțolea* „être imaginaire qui, suivant les croyances populaires, se montre la nuit du mardi au mercredi“, *Marțolea*, *Marțică*, *Mărtilă*, *Mărtae* (Frincu-Candrea, Munții ap. 50), *Mărțan* (Rădulescu-Codin, Cuv. Musc. 49), băn. *Mărțonă* „nom donné aux veaux nés le mardi“.

1056. **Marț**, sb. „mars“ (Iorga, Studii. XII, 43, 86, 137; Jipescu, Opinc. 74; Marian, Sărb. I, 96) — Prahova *marț* (Marian, Sărb. II, 137) „médaille. porte-bonheur que les femmes et les enfants portent au cou ou au bras les premiers jours de mars“ || ar. *marțu* (cu amîndouă înțelesurile din dr.) || < *MARTIUS*, -UM || alb. *mars*; rtr. *marz*; it. *marzo*; sard log. *martu*; fr. *mars*; prov. *martz*; cat. *mars*; sp. *marzo*; port. *março* || dim. *mărțișor* „mars“; *mărțișor*, *mărțișuș* (Marian, Sărb. II, 137) „médaille, porte-bonheur que les femmes et les enfants portent au cou ou au bras les premiers jours de mars“.

1057. **MARTUR**, sb. m. „témoin“.

Lat. *MARTUR*, -UREM (= clas. *MARTYR*) „martyr“, atestat de mai multe ori în inscripțiuni și în CGL. chiar cu înțelesul romînesc (cf. Densusianu, Hist. l. roum. I, 88, 201).

Vit. *martore*, lomb. *martol*: sard log. *marturu* „paralítico“.

Der.: *mărturie* „témoignage; médaille frappée en commémoration d'un baptême; †témoin“, ar. *mîrturi*(*l*)ă (Dalamatra) „témoignage“ || *mărturisi*, †*mărturi* (Iorga, Studii, XII, 48), ar. *mîrtirsiri* (Dalamatra) „témoigner, avouer, confesser“ (comp. sard log. *marturare* „patire, soffrire“); †*mărturisiră* (Coresi, Caz. 1581, 495), †*mărturiseală* (Cantemir, Ist. ier. 118; Lex. Bud.; Iorga, Studii, XII, 56; Jipescu, Opinc. 57), †*mărturisanie* (Iorga, Studii, VI, 500, 503) „confession, aveu“.

1058. **MĂRUNT**, adj. „menu, petit, fin“ — dial. *mărunț* || megl. ar. *minut*.

Lat. *MINUTUS*, -A, -UM, devenit **mărunut* > *mărunut* și prin disimilațiune *mărunt*.

Rtr. *mnüd*; it. *minuto*; sard *minudu*; fr. *menu*; prov. cat. *menut*; sp. *menudo*; port. *miudo*.

Der.: dim. *măruntac* (Gr. n. I, 143) || *mărunțiș*, mold. *mărunțuș* „petite chose, bagatelle, marchandise de peu de valeur, menuie monnaie“; *mărunțișă* „réduire en petits morceaux“; *mărunțișar* „marchand en détail, marchand d'objets de mercerie“ || ar. *mințime* „lentes, poux“ || *mărunți*, ar. *minuțiri* (Dalametra) „réduire en petits morceaux“ || *amănunt* „détaillé; détail“ (vfr. *amenu*; prov. cat. *a menut*; sp. *amenudo*; port. *amiudo*); cu *amăruntul*, (cu) *deamăruntul*, cu *de-amărunt*, în *de-amărunt*, † *amăruntul*, † *de-amărunt*; † *pre amăruntul* „minutieusement, par le menu“; *amărunți* „réduire en petits morceaux, émietter“; exposer en détail“ (vit. *amminutire*, sic. *amminutiri*; vfr. *amenuir*); *amărunțitor* „qui peut être réduit en petits morceaux; *amărunțime* „détail“; † *amănunțuș* (M. Costin, I, 500) „détail“.

1059. **Mărunțel**, adj. „menu, très petit, très fin“ — dial. *mărunțel*, *mănințel*, *mînințel* < **MİNUTĚLLUS*, -A, -UM || vit. *minutello*, vic. *menuelo*, nap. *menutille*; sard log. *minudeddu*; vfr. *menuel*; sp. *menudillo* || *mărunțică*, prin schimbare de sufix din *mărunțea* (comp. sp. *menudico*) || Maramureș *mînințoc* (Țiplea, P. pop. 112), de asemenea prin schimbare de sufix || dim. *mînințeluț* (Marian, Insect. 312) || *mănințălucuri*, col. pl. (Reteganul, Pilde, 62) „choses de peu de valeur“ || *de-amărunțelu* „par le menu“ || Sălagiu *mînințelă* (Tribuna 1890, 365; Gutinul, n-rul 10) „émietter“.

1060. **Măruntaie**, sb. pl. „entrailles“ — mold. „abattis“; † „choses de peu de valeur, bagatelles“ (Iorga, Studii, V, 547; XIV, 85); dial. *măruntaie* < *MİNUTALIA* < *MİNUTAL* „petite chose, hachis“; pentru înțelesul romînesc, cf. *Marcellus Empiricus*, De medic. (ed. Helmreich), ind. 399 || it. *minutaglia*; sard log. *minudaža* (Spano, II, 289); vfr. *menuaille*, *menuail*; nprov. *menudaio*;

cat. *menudall*; pentru înțelesul de „entrailles“, comp. și it. *minugia* „klein gehacktes Eingeweide“; prov. *menu-das* „abattis, fressure“; sp. *menudo*, *menudillos* „Eingeweide eines Geflügels, Magen, Leber“, precum și formele de mai jos, s. *min(u)țal'e*.

1061. **Min(u)țal'e** (ar.), sb. f. „choses de peu de valeur; éclats de bois; menuie monnaie; entrailles“ < **MİNUTIALIA* < *MİNUTIA* || friul. *minusaje* „visceri ed altri ritagli de' polli“; it. *minuzzaglia*; vfr. *menuisaille*, saint. *menüzal'e*; port. *miuçalhas*.

1062. **Minuțami** (ar.), sb. f. „choses menues, fines“ (Dalametra) < **MİNUTIAMEN* < *MİNUTIA* || friul. *minuzam*; it. *minuzzame*.

1063. **Mănunta** (vr. băn.), vb. „réduire en petits morceaux, émietter“ (Tiktin) || ar. *minutari* (Dalametra) „rendre fin“; si ~ „devenir pauvre“ || < **MİNUTARE* || it. *minutare*; port. *miudar*; comp. prov. *menutar*, *amenudar*.

1064. † **Mărunța**, vb. „réduire en petits morceaux, émietter“ < **MİNUTIARE* || vit. *minuzzare*, Castro dei Volsci *menuzzá*; fr. *menuiser*; prov. vsp. *menuzar*; comp. vfr. *amenuisier*; it. *sminuzzare*; vfr. *esmenuisier*, Vinzelles *iminüzá*; port. *esmiuçar*; sp. *desmenuzar*.

1065. **Smănunta** (băn.), vb. „mettre en morceaux, émietter“ (I. Popovici, P. pop. 109) || ar. *zminutari* (Dalametra) „rendre pauvre“ || < **EXMİNUTARE* (comp. *exminutare* „rendre pauvre“) || port. *esmiudar*.

1066. **MASĂ**, sb. f. „table“ || megl. *meșă* „table, nappe“; ar. *measă*.

Lat. *MĒNSA*, -AM.

Vegl. *majsa*; rtr. *maisa*; ver. lucch. *meša*, abruzz. *meșe*; sard *meša*; fr. prov. *moise*; cat. sp. port. *mesa*.

Der.: dim. *măsuță*; *mescioară*; *meșișoară*; *mesioară* (Tocilescu, Mat. 16) || *mesean*, *măsan* (Lex. Bud.), *măsaș* (Sevastos, Nunta 380) „convive“ || trans. *măsar* „menuisier“ (după germ. *Tischler*); *măsărie* (Molnar, Sprachl. 66) „menuiserie“ || formele băn. trans. *măsaî*, vr. *măsar*, Romaniți *mesală*, ar. *misale*, băn. trans. *măsăriță*, toate

cu înțelesul de „nappe“, nu au de a face nimic cu *masă*, ci trebuie derivate din bulg. мѣсѣль, мѣсѣль „nappe“ (comp. alb. *mėsālē* care nu poate fi nici el derivat din *mēnsalis* pentru că acesta ar fi dat **mēsālē*).

Der.: dim. Oaș *măsucă*.

Împr.: bulg. мѣсѣ.

MASCUR, v. *mare*².

1067. **MĂSEA**, sb. f. „dent molaire“ || megl. *mășeă*; ar. *măseă* „dent molaire“, bot. „hyoscyamus niger“ (Dalametra).

Lat. MAXILLA, -AM „mâchoire“.

Rtr. *massella*; it. *mascella*; sard *mašidda*; vfr. *maisselle*: prov. *maisela*; sp. *mejilla*; galit. *meiselle*; înțelesul romînesc apare în lion. *maissella* (Puits-pelu, Dict. Lyon. 241).

Der.: dim. *măseluță* (Gr. n. I, 460) || bot. *măsălar*, *măsălarită*, Oaș *măsălarנית* „hyoscyamus niger“ (denumirea se explică prin întrebuintarea acestei plante în popor la durerea de măsele; comp. nprov. *meisseliē*).

1068. **MĂSURĂ**, sb. f. „mesure“ || ir. *mesure*; ar. *misură*.

Lat. MENSURA, -AM.

Rtr. *imsūra*; it. *misura*; sard *mešura*. fr. *mesure*; prov. cat. sp. port. *mesura*;

1069. **Măsura**, vb. „mensurer, toiser“ || ir. *mesură*; ar. *misurare* „mensurer, toiser, compter“ || < MENSURARE || rtr. *imsürer*; it. *misurare*; sard *mešurare*; fr. *mesurer*; prov. cat. sp. port. *mesurar* || *măsurător* „celui qui mesure“, *măsurătoare*, *măsurătură* (rtr. *imsüradūra*; it. *misuratura*) || *măsoriște* (Tiktin; Iorga, Studii, VI, 267; Doc. Callim. I, 558) „mesurage“ || trans. *amăsurat* „conformément à“.

1070. **MAȚ**, sb. n. „boyau, intestin“; || ir. *măț*; megl. ar. *maț*.

Lat. MATTIA (Densusianu, Hist. I. roum. I, 201); formă primitivă a fost *mațe*, corespunzînd pl. latin, și mai tirziu s'a refăcut sg. *maț* [Candrea, Rev. ist. arh. VII, 83].

Subiaco *mazze*. Castro dei Volsci, nap. *mazze*; sard log. *matta* (comp. abruzz. *mazzelle*, sic. *mazzuni* „le interiora dell'agnello, etc.“).

Der.: dim. *mățișor* || *desmățat* „débraillé“, ar. *dismîțari* „enlever les entrailles, étripper“, *dismîțat* „étripé“ || *mățar* (Giuglea, Cerc. lex. 14) „tripier“.

1071. **MĂTREAȚĂ**, sb. f. „pellicule“, bot. „conferva, peplis portula“, ~ *de arbori* „usnea barbata“ || ar. *mătrață*.

Lat. *MATRICIA, -AM < MATER; înțelesul romînesc se explică prin întrebuintarea lui *mater* și derivatelor lui pentru a designa anumite materii ce se depun; comp. it. *madre del vino*, *dell'oglio*, bol. *mădar dl' asă* „fondigliolo dell'aceto“, vlomb. *mare* „epidermide, pelle“, Bormio *madre* „feccia dell'aceto“; fr. *mère du vinaigre*; nprov. *maire* „conferve qui se forme sur les eaux croupissantes; matière mucilagineuse qui se forme dans le vin; lie du vin ou de l'huile“; sp. *madre* „Unterstes in einem Weinfasse, Weinhefe“; sard log. *madrige* „fermento“; ven. *maroña* și triest. *morona* „scoria, rosticci del ferro, calcinaccio“, vtrevis. *maruogna* „scoria, gente di rifiuto“ (Arch. gl. XVI, 311) < *matronea; bol. *mareña* „scoria“ > *matrinea; înțelesuri apropiate presintă și unele forme romanice derivate din *mamma*: brianz. *moma* „fondiglio“, teram. *mammē de l'acēte* „quella sostanza mucosa che si depone nel fondo della botte e serve a far fermentare il vino onde divenga aceto“ (comp. și *matca oțetului* „couche qui se forme sur le vinaigre“; germ. *Mutter* „das dicke welches sich in einigen Säften setzt: Essigmutter, Weinmutter“).

1072. **MĂTRICE**, sb. f. „coliques“; Maram. Oaș „rhumatisme“; bot. „matricaria parthemium“; *metrice* (Lex. Bud.: Gr. n. I. 22); băn. *mătrișe*, *mătrică* „brebis laitière“ (Liuba-Iana, Măidan, 109; Wg. Jb. III, 321); ț. „matrice“ (Do-sofiei, Ps. vers. 14, 66, 188, 230) || ar. *mătrică* „brebis portière“.

Lat. MATRIX, -ICEM, în ar. cu schimbare de declinațiune (comp. formele romanice de mai jos).

It. *matrice*; sard log. *madrige* (gal. *matrika*, sass. *madrigga*); vfr. *mar-ris*; prov. *mairitz* (*vaca* ~ „vache nourricière“); sp. *madriz* (comp. sard log. *madrigadu* „pecore matricine. gregge grande“, camp. *mardiedu* „bes-

tie matricine“); pentru înțelesul de „coliques“, comp. vit. *matrice* „mal di madre“; friul. *madron* „ostruzione ai visceri degli ipocondri“, eng. *mel madrun* „Kolik, Bauchgrimmen“; romagn. *madron* „mal di fianco“, sic. *matruni* „indigestione“, vit. lucch. *mal di madrone* „mal di fianco“, nap. *dolore de matrone* „colica“ (ceva analog ne ofere și germ. *Mutter* „Gebärmutter, Krankheit der Gebärmutter; auch ähnliche Beschwerden beim Manne, Kolik, werden übertragend mit *Mutter* bezeichnet“).

Der.: băn. *mătriseș* (Liuba-Iana, Măidan, 109), ar. *mătricar* „pâtre qui garde les brebis portières“.

1073. **Mătricare** (ar.), vb. „nourrir un enfant“ < *MATRICARE.

1074. **MĂTURĂ**, sb. f. „balai“; bot. *mă-turi*, pl. „sorghum vulgare; chenopodium scoparia“ || ir. *meture*; megl. ar. *metură*.

Lat. *MĒTULA < MĒTA „cône, meule“; la început cuvîntul romînesc a trebuit să însemne „touffe, botte de foin“, și cum măturatul se făcea cu asemenea legături de crenguțe, de fin, a putut ușor ajunge la semnificațiunea pe care o are azi [Candrea, Elém. lat. 28].

Canav. *mella* „mucchio di fieno“, bresc. *medol* „ferriera, casa di pietre“, urb. *metul* „stollo“.

Der.: dim. *măturică*, ar. *miturică* (Dalametra), bot. *măturici*, pl. „xeranthemum“; bot. *măturele*, pl. „centaurea jurineifolia“; *măturice*, ar. *miturice*, *măturiță* (Iorga, Studii, X, 17; Marian, Desc. 9), ar. *mituriță*, bot. „verbena officinalis“ || augm. *măturoi* || ar. *miturar* „fabricant de balais“ || *mătura*, megl. (iz) *miturari* „balayer“; *măturător* „balayeur“; *măturătură* „action de balayer, balayure“.

1075. **MĂTUȘE**, sb. f. „tante“—dial. *tușe*.

Lat. AMĪTA, -AM, cu aferesa lui A- și adăugarea sufixului -ușe.

Alb. *emt*; rtr. *amda*; ven. *amia*, vic. *ameda*, mant. crem. bresc. berg. *meda*, com. *amada*, mil. *ameda*, pav. *amda*, gen. *amea*; vfr. *ante* (fr. *tante*).

Der.: dim. (mă) *tușică* || băn. *mătușoi* „oncle (le mari de la sœur du père ou de la mère)“.

Impr.: rut. *matyma* „Tante“.

1076. †**MEASER**, adj. „pauvre, misérable“.

Lat. MISER, -ERA, -ERUM.

Vlomb. *meser*; vfr. *mezre*.

Der.: †*meserătate* „pauvreté“ || †*meseri* „rendre pauvre, devenir pauvre“ (Ps. Sch. XXXIII, 11; LXXVIII, 8; CLIV, 7; Cantemir, Div. 138; Tiktin).

1077. †**Mesereare**, sb. f. „miséricorde“ < MISERĒRE || alb. *mēšir* „Erbarmen, Mitleid“ || *meserernic* (An. Car.; Cipariu, Princ. 217) „miséricordieux“.

1078. **Mișel**, adj. „misérable, lâche, vil“—vr. trans. băn. Maram. „pauvre, misérable, malheureux“ (Daul, Col. 39; Rev. cr.-lit. III, 161; Țiplea, P. pop. 113); † „lépreux“ (Coresi, Caz. 1581, 412, 473, 477; Prav. Mat. Bas. col. Buj. 224; Varlaam și Ioasaf 44) < MISĒLLUS, -A, -UM, devenit **meșel* și, prin disimilarea primului -e-, *mișel*; înțelesul de „lépreux“ ce apare și în vit. vfr. dial. fr. prov. cat. trebue admis că a existat deja în lat. vulg. || vit. *misello*; vfr. *mesel*, Anjou *mezjau* „ladre (en parl. des animaux)“, Grand' Combe *mazé* „poitrinaire (en parl. des animaux)“, lion. *mezjó* „rogneux, teigneux“, sav. *mezé* „maladif, phtisique“, Blonay *mezej* „ladre, tuberculeux“ (en parl. des animaux). prov. *mesel*; cat. *masell* „lépreux“; vsp. *mesiello* || *mișelie* „lâcheté, vilenie; †pauvreté, misère; lèpre“ (Glos. ms. 312; prov. *mezelia*) || † col. *mișelame* (Coresi, Caz. 1564, 215, 265, 456; Gaster) || † *mișelătate* Dosoftei, Ps. vers. 106, 224, 268, 298, 299, 378; Cantemir, Div. 205; Ist. ier. 148; Lex. Bud. etc.) „misère, pauvreté, malheur; lèpre“ (Glos. Mih. Log. 1678) || † *mișelăciune* (Dosoftei, Ps. vers. 225) „pauvreté, misère, malheur“ || *mișelese* „misérable, lâche, vil“; *mișelește* „misérablement, lâchement, vilainement; †pauvrement“ (Dosoftei, V. Sf. 27 ian.) || † *mișelos* (Cantemir, Ist. ier. 121, 148, 160, 187) „misérable, digne de compassion“ || *a se mișeli*, *a se mișela*, *mișula* (Marian, Desc. 78, 80, 115; Vräji 191; Leg. 197; Teodorescu, P. pop. 385; Rev. cr.-lit. III, 160; Tocilescu, Mat. 1540; Voronca, Dat. cred. 980; Gr. n. I, 499) „se lamenter“; † *mișălit*

(Coresi, Tetrav. Matei, X, 8; Caz. 1581, 42) „lépreux“.

1079. **MEI**, sb. „millet“ || ir. *mel*; megl. ar. *mel* ũ.

Lat. *MILIMUM*.

Alb. *mel*'; vegl. *mal*'; rtr. *meġl*; it. *miglio*; sard log. *mižu*; fr. *mil*; prov. *melh*; cat. *mill*; sp. *miĵo*; port. *milho*.

Der.: *meișor* „miliun effusum, panicum capillare, p. sanguinale“ || col. *meiște* (Lex. Bud.; Barcianu) „champ semé de millet“ || megl. *mel'ină* „paille de millet“.

1080. **MERGE**, vb. „aller, marcher“ — trans. *mere*, vr. băn. pf. *merș* || ir. *mere*; megl. *męrziri* (pf. *merș*); ar. *nardzire*, *nirdzeare* (pf. *nerșu*).

Lat. *MĒRGĒRE*, -SĪ, -SUM „plonger, cacher, perdre de vue“; înțelesul românesc se explică din acela de „faire disparaître, s'éloigner“ și s'a dezvoltat probabil în legătură cu vieața păstoriească a Romînilor, deoarece pentru cei care trăesc în munți „a merge“ înseamnă a „te cufunda“ în desișul pădurii, a dispărea prin cotiturile drumului (cf. Candrea, BSF. II, 12). Forma dialectală *mere* a fost refăcută după *cure*, aceste două verbe influențându-se reciproc (cf. *curge*).

Alb. *męrgoň* „entferne“; vit. *mergere*.

Der.: *mergător*, adj. sb. „qui va, qui marche“; *mergătură*, *mersătură*, „action d'aller, de marcher“; *mers* „aller, marche, démarche“.

1081. **MERINDE**, sb. f. „provisions de bouche“ — dial. *merindă* || ir. *merinde* „collation“; megl. *mirindi* „partie de la journée (entre 4 et 5 heures de l'après-midi)“; ar. *mirindi* „provisions de bouche, collation; repas que l'on prend entre 4 et 5 heures de l'après-midi; moment de la journée où l'on prend ce repas“.

Lat. *MERENDA*, -AM; forma *merinde* este pl. luat ca sg.

Vegl. *marjanda*; rtr. *marenda*; it. *merenda*; vfr. *marende*, berr. *marande*, morv. *marande*, *merande*, bourg. *marande*, lor. *merât*, *marât*, Grand' Combe *merādo*, sav. *meranda*, elv.

marēda; prov. *merenda*; cat. *berena*; sp. *merienda*; port. *merenda*.

Der.: dim. *meringioară* (Alecsandri, P. pop. 314; Doine 102; Țiplea, P. pop. 112) || trans. *merindare* (Lex. Bud.: Frîncu-Candrea, Munții ap. 23; Rete-ganul, Pov. ard. I, 21; III, 58), *merin-diță* (Lex. Bud.), *merindeață* (Lex. Bud.; Marian, Immorm. 64; Sărb. III, 90) și *merindariță* (Tiktin) „serviette pour transporter des provisions“.

Impr.: rut. *меренда* „Proviant, zubereitete Speise“; mor. *merenda*; ung. *merinda*, *merende*, *meringya* > *merëndél*, *meréndés*; *merindárica*, *męringyár* (Szinyei, 1438, 1439, 1451).

1082. **Merinda**, vb. „manger à midi, déjeuner“ || ir. *merindă* și ar. *mirindare* „goûter vers le soir“ || < *MERENDARE* || rtr. *marender*; it. *merendare*; poit. *merander*, morv. *marander*, *merander*, bourg. *marander*, champ. *marander*, Grand' Combe, sav. *merādă*, elv. *marēdă*; prov. *merendar*; cat. *berenar*; sp. port. *merendar* || Impr.: rut. *мерендати* „wiederkauen“.

1083. **MES** (megl. ar.), sb. m. „mois“.

Lat. *MĒNSIS*, -EM.

Vegl. *majs*; rtr. *mais*; it. *mese*; sard *meșe*; fr. *mois*; prov. cat. sp. *mes*; port. *mez*.

1084. **MEȘTE** (vr. trans.), vb. „verser à boire, préparer un breuvage“ || ar. *meaștire*, *mișteare* „verser à boire, régaler, traiter; donner un pourboire“.

Lat. **MISCĒRE*, -SCUL, -XTUM (= clas. *MISCĒRE*); pentru înțelesul ar. cf. Papahagi, Not. etim. 32.

It. *mescere*; vfr. *meistre* (Rom. XXXVI, 447; XXXIX, 580) și prov. *meiser* „verser à boire“; sp. *mecer*; port. *mexer*.

Der.: †*mescător* „échanson“ (Cuv. d. bătr. I, 292; Lex. Mard.); *mescătoare* (Lex. Mard.) „seau“.

1085. **Mesteca**, vb. „mêler, mélanger“ || megl. *misticari*; ar. *misticare* || **MIXTICARE* || vegl. *meskuar*; vit. *mesticare*, Urbino *mistiké*, Velletri *mestikare*, Subiaco *mistiká*, Castro dei Volsci *mișteká*, abruzz. *mișteká* || *mestecător* „qui mélange; pièce de bois qui sert à brouiller la bouillie de maïs“; *mestecătură*, ar. *misticătură*

„action de mêler, etc., mélange; † désaccord, intrigue“ || † *mestecăciune* (Dosoței, Ps. vers. 73) „intrigue“ || *mestecău* „bâton qui sert à brouiller la bouillie de maïs“.

Impr.: ung. *mésztkál* (Szinnyei, 1447).

1086. **Amesteca**, vb. „mêler, mélanger“—† „ourdir une intrigue contre qqn, dénoncer qqn“ || ar. *amisticare* || < *AMMIXTICARE || Urbino *armistiké* (cu *ar-* în loc de *am-* sub influența lui *armisté* „rimestare“, *armiské* „rimischiare“), abruzz. *ammišteka* || *amestecător* „qui mêle, qui mélange, † qui ourdit des intrigues contre qqn“; *amestecătură*, ar. *amisticătură* „action de mêler, etc., mélange, confusion; † désaccord, intrigue“ || † *amestecăciune* (Prav. Gov. 15) „action de mêler, etc.“ || † *amestecăfiș* (Biblia 1688, Ezech. XXVII, 16, 25, 33) „mélange“.

1087. **Mistreț**, adj. „mélangé, de couleur mélangée; métis, qui est engendré par deux êtres d'espèce différente (en parl. des animaux); bâtard, sauvage (en parl. des plantes)“; *porc mistreț* sau simplu *mistreț* „sanglier“, *scroafă mistreață* „laie“; *săptămîna mistreață* (Mangiuca, Calend. 1883, 13 febr.; Marian, Sărb. I, 115) „la semaine qui précède la semaine grasse, ainsi nommée parce qu'on mange un jour maigre et un jour gras“; *a năvădi mistreț* „passer d'une manière inégale les fils de la chaîne dans les lisses“ (comp. *pinză mistreață*, Corcea, Bal. 35); *măr mistreț* „pomme sauvage, aigre“—Mehedinți *mistrete* „sanglier“ < *MIXTICIUS, -A, -UM (= clas. MIXTICIUS) „né d'une race mélangée“; forma normală ar fi trebuit să fie **mesteț*, dar trecerea lui *me-* la *mi-* s'a întâmplat ca în *mișel*, *vișel*, *cireașe*, etc. prin disimilarea lui *-e-* aton în *-i-* când vocala silabei următoare era *-e-* accentuat; intercalarea lui *-r-* după grupul *-st-* nu e izolată în cazul de față, o mai constatăm în forme ca *ages-tru*, *șestru*, *țăstru*, etc.; se poate însă ca epentesa lui *-r-* să fie datorită și influenței cuvîntului *pestriț*. înțelesul acestuia de „bariolé, bigarré“ fiind foarte apropiat de acela de „mélangé“; de relevat de altfel că

săptămîna mistreață e numită pe alocuri *împestrițată* (R.-Codin și D. Mihalache, Sărb. pop. 26) [Candrea, Conv. lit. XXXIX, 1131] || comp. fr. *métis*; prov. *mestiz*; sp. *mestizo*; port. *mestiço* < MIXTICIUS || Vilcea *mistrițat* „mélangé“ || Impr.: alb. *mistrets* „Zwerg“.

1088. **Mistrișoîn** (Mehedinți; băn.), adj. sb. „mélangé; métis, qui est engendré par deux êtres d'espèce différente (en parl. des animaux); bâtard, dégénéré“; Vilcea *mistrișoi* (refăcut după *mistreț*) < *MIXTICIONEUS, -A, -UM, influențat în fonetism de *mistreț* (Candrea, Conv. lit. XXXIX, 1134) || comp. it. *mes-ticcione* < *MIXTICIONEM.

1089. **MESTEACĂN**, sb. m. „bouleau“—băn. *mestacăn*.

Lat. MASTICHINUS (= gr. ματίχινος) „de mastic“ < MASTICHUM (= gr. ματίχη) „mastic, résine du lentisque“; din înțelesul de „suc rășinos“ pe care-l avea cuvîntul gr.-lat. s'a desvoltat ușor acela de „mesteacăn“, copacul cunoscut pentru sucul care se extrage din el; noțiunea de „mesteacăn“ o găsim strîns legată de aceia de „suc“ și aiurea, cu deosebire în limbile slavice: rus. береза „mesteacăn“, березовика „suc de mestecacăn“; sirb. breza „mesteacăn“, brezovača „suc de mestecacăn“; ceh. bříza, březá, břízda „mesteacăn“, brezovice „suc de mestecacăn“, břízdel „orice fel de suc“, etc.; cît privește fonetismul, e de observat că MASTICHINUS trebuia să devie **măsteacen*; din pl. acestuia. **măsteaceni* > *mesteceni*. s'a refăcut un sg. *mesteacăn*, printr'o falsă analogie după formele care prezentau un *-ă* la sg. și un *-e-* la pl. (*geamăn-gemeni*; *carpăn-carpeni*; comp. *frap-săn*); tot în același mod s'a refăcut sg. *cearcăn* din pl. **cearceni*, sg. **cearcen* < cîrcînus, *floacăn*, din pl. **floaceni*, sg. **floacen* < **flocînus*, etc., și în mod invers sg. băn. *striget* din pl. *strigete*, refăcut după *țipete* din sg. *strigăt*, analog lui *țipăt*; o alterare identică a vocalei *e* > *ă*, precum și a consonantei care o precede, o constatăm de asemenea în unele verbe, iarăși printr'o falsă analogie: după norma verbelor care prezentau la pers. 2-a sg. *-ești*, *-eni*, iar la pers. 1-ii

-ăt, -ăn, precum *capăt-capefi*, *seamăn-semeni*, s'a refăcut pe lângă † *cearcet-cearcefi*, o formă analogică † *cearcăt-cearcefi*, și tot astfel din **leagen*-**leageni*, forma actuală *leagăn-legeni*, etc. [Candrea. Conv. lit. XXXIX, 1128] || *mestecănaș* „betula pubescens“.

1090. **MESTECA**¹, vb. „mâcher“ || megl. *măsticari*; ar. *măsticare*.

Lat. MASTICARE.

Rtr. *mascher*; it. *masticare*; sard log. *mastigare*; fr. *mâcher*; prov. *maschar*; cat. *mastegar*; sp. port. *mascar*.

Der.: *mestecător* „qui mâche“ (comp. fr. *mâchoire*; nprov. *mastegadouiro*); *mestecătură* „action de mâcher, morceau mâché“ (fr. *mâchure*; nprov. *mestegaduro*; cat. *mastegadura*; sp. *mascadura*).

MESTECA², v. *mește*.

1091. **MEU** (*mieu*), adj. pron. pos. m. „mon, le mien“—**Mea**, adj. pron. pos. f. „ma, la mienne“ || ir. *mew*, *mę*; megl. *meŭ*, *mea*; ar. *ñeŭ*, *mea*.

Lat. MEUS, MEA, MEUM.

Vegl. *majo*, *maja*; rtr. *mieu*, *mia*; it. *mio*, *mia*; sard *meu*, *mia*; fr. *mien* (*mon*), *ma* (vfr. *moie*); prov. *meu*, *mia*; cat. *meu*, *mea*; sp. *mio*, *mia*; port. *meu*, *minha*.

1092. **MIC**, adj. „petit“ || ir. *mic*; megl. *míc*, sb. „enfant“; ar. *ñic*.

Lat. *MICUS, -A, -UM < gr. μικρός (Densusianu, Hist. I. roum. I, 201).

Velletri, cal. *mikku*; comp. sic. *niku*, abruzz. *nike*.

Der.: dim. *micuț*, ar. *ñicuț*; *micuțel* (Gorovei, Cimil, 1: Barcianu; Marian, Immorm. 123; Alexici, Lit. pop. 101, 102); *micșor*, ar. *ñicșor*; *micșorel* (Tocilescu, Mat. 383, 1267); Bihor *michiț* (Conv. lit. XX, 1013); ir. *mikić*; ar. *ñicut* (format după *minut*; și dr. a trebuit să cunoască o formă **micut*, cum arată *micutel*, v. mai jos); ar. *ñicuz*, *ñicăză*, *ñicuzan(cu)*, *ñicuzot*; megl. *micicut* (probabil sub influența lui *măcicat*); băn. *micutsel*, *ñichitsel*, *mucutsel*, trans. *micutel* (Lex. Bud.); *mititel*, † *mitiutel* (Cod. Vor.; Cantemir, Div. 165; Varlaam și Ioasaf 98; Molnar, Sprachl. 422; Lex. Bud.), *mitutel* (An. Car.; Pom-

piliu, Bal. 68; Gr. n. I, 24), *micutică* (Țichindeal, Fab. 92), *mititea*, *mititică* (resultat din *micutică* prin forma intermediară **michitică* în care -cu- a trecut la -chi- și pe urmă la -ti- prin asimilare cu -ti- următor; după *mititică* s'au refăcut *mititea* și *mititel*, alături de *micutea*, *micutel*); *mițițel* (Marian, Nașt. 317, 846; Sez. III, 70; Pamfile, Jocuri, I, 127), *mițițică* (Gr. n. II, 26); forma se explică prin influența lui *mărunțel* care a transformat pe *mititel* în **mițițel* și pe urmă acesta a devenit **mițițel*, *mițițel*, prin asimilarea lui -ti- cu -fe- următor; Mehedinți *micutic*; *mititic* (Lex. Bud.; refăcut după *mititică*); Maramureș *mițițoc(uț)* (Țiplea, P. pop. 112); *mititeluț*; † *mititeluș* (Cantemir, Ist. ier. 192) || † *mituteniŭ*, pl. „enfants“ (Paliia, Exod. X, 9, 10) || *micime* „petitesse“ || † *mici* (Molnar, Sprachl. 277; Lex. Bud.) „rapetisser, amoindrir, diminuer“ || *micșora*, ar. *ñicșurare* „rapetisser, amoindrir, diminuer“; *micșorime* „petitesse“; † *micșurie* (Coresi, Caz. 1564, 316) „humiliation“; † *înmicșura* (Ps. Sch. VIII, 6; Țichindeal, Fab. 198) „rapetisser, amoindrir, diminuer“ || † *mitutela* (An. Car.) „rapetisser, amoindrir“.

1093. **MICĂ**, sb. f. „menue parcelle de qqch., miette“, păstrat azi în expresiunile *într'o mică de ceas* „dans un instant“, *pe mică, pe ceas* „à chaque moment“; *l-a făcut mici și sfărîme* (Voronca, Dat. cred. 334).

Lat. MICA, -AM.

It. *mica*; sard log. *nika*; fr. *mie*; prov. sp. *miga*.

1094. **Nimic(a)**, adv. „rien“; ca sb. la pl. *nimicuri* „bagatelles“—† *nemică* „nullement“ < NEC MICA (cf. Densusianu, Hist. I. roum. I, 164) || rtr. *nimia*; vven. *nemiga* || comp. vsp. *nemigaja*; vport. *nemigalha* < NEC *MICALIA || *nimici* „détruire, anéantir“; *nimicitor* „qui détruit, qui anéantit“ || † *nimicie* (Iorga, Studii, X, 296) „pauvreté, gêne“ || *nimicenie* „nullité, vanité, futilité“.

1095. **N'icură** (megl.), sb. f. „miette“ < MÍCULA, -AM || rtr. *mievla*; ver. bresc. *migola*, berg. *migla*, valtell. *migol*. Bormio *migola* || trans. *zmicuri*, pl. (Viciu, Glos. 91) „miettes“, ceia ce arată că forma *micură* a existat și în dr.,

dar a fost refăcută după *smicura* (comp. sprslv. *šmiculas*) || dim. megl. *ñicuricică* || ar. *ñicurame* „petitesse“.

1096. **Dumica** (*sdrumica*), vb. „mettre en morceaux, émietter, briser“ — trans. Bihor *dimica* (Molnar, Sprachl. 266; Frincu-Candrea, Munții ap. 105; Rev. cr.-lit. III, 122; Conv. lit. XX, 1009; Alexici, Lit. pop. 236): băn. *diumica* (Corcea, Bal. 85); vr. Sălăgiu *demica* (Dosoftei, V. Sf. 20, 28 mart., 21 apr.; Iorga, Doc. Bistr. I, 66; Tribuna 1890, 349) || ar. *dinicare, dingari* || < *DEMICARE; înlocuirea lui -e- cu -u- se explică prin influența labialisatoare a lui *m*: *sdrumica* a fost influențat de *sdrobi* || vfr. *demier*; nprov. *demica*; vsp. *demigar* || *dumicat* „bouchée, petit morceau“; *dumicătură*, ar. *dingitură* (Dălametra) „action d'émietter, etc.; miettes de pain trempées dans du lait, etc.“ || *îrăzdrumica* (Dosoftei, Ps. vers. 157; Cantemir, Div. 122) „mettre en morceaux, briser“ || Impr.: ung. *domika, domikát, demikát* (Szinnyei, 412).

1097. **Mñicurare** (Oaș), vb. „mettre en morceaux, émietter“ || ar. *ñicurare* || < *MÍCULARE.

1098. **Smicura**, vb. „émietter, briser; égrener“ (Cuv. bătr. II, 149; Molnar. Sprachl. 290; Lex. Bud.; Rev. cr.-lit. III, 169; Viciu, Glos. 91; R.-Codin, Cuv. Musc. 67) < *EXMÍCULARE || Bormio *šmilogar*; cat. *esmicolar* || băn. *zmicurătură* „miette, morceau“.

1099. **MIE**, num. „mille“ || ir. *mil'e*; megl. *mil'ă*; ar. *ñil'e*.

Lat. MĪLLIA, pl. lui MĪLLE.

Alb. *mijë*; vegl. *mel*; rtr. *milli*; it. *mille*, vit. *miglia*; sard. *milli*, log. *miža*; fr. prov. cat. sp. port. *mil*.

Der.: *îmiiăș* (Cod. Vor.; Glos. Mihail Log. 1678), *miiar* (Paliia, Exod. XVIII, 21, 25) „capitaine sur mille soldats“ (comp. *milliarius*) || *îmmiit* „mille fois autant“.

1100. **MIEL**, sb. m. „agneau“ — **MIA**, sb. f. „agnelle“; *mială* „osselet, astragal du mouton (avec lequel jouent les enfants)“, Mț. Sucevei, trans. *mială* (Lex. Bud.; Rev. cr.-lit. III, 160; Șez. III, 71), băn. *ñeală* „agnelle“ (refăcut după pl. *miele*) || ir. *mil'e, mil'ă*; megl. *ñel*; ar. *ñel, ñauă, ñală*.

Lat. AGNĒLLUS, -UM, AGNĒLLA, -AM, deveniți *mñel, mñia*, prin aferesarea lui *a*; formele acestea, care ar fi trebuit să se păstreze pretutindeni, s'au schimbat mai târziu în *miel, mia* în regiunile cu labialele nealterate: deoarece în aceste regiuni corespunzător lui *mñeu* d. e. din alte părți se zicea *mieu*, s'a introdus *mî-*, printr'o falsă analogie fonetică, și în acest cuvînt.

Rtr. *agnè, agnella*; it. *agnello, agnella*; fr. *agneau, agnelle*; prov. *anhel, anhela*; cat. *anyell, anyella*.

Der.: dim. *mieluț, mieluță* (Lex. Bud.; Sevastos, Cînt. 324; Marian, Leg. 88; Ins. 424; Șez. I, 208; Voronca, Dat. Cred. 45, etc.; it. *agneluccio*); *mielușel*, bot. „trifolium arvense“, *mielușea*; *mielușor* (Gorovei, Cimil. 132); *îmielușită* (Biblia 1688, Gen. XXI, 28, 29, 30); ar. *ñiluș*; ar. *ñilic* || col. băn. *mîelamă* || *mîelăriță* (Lex. Bud.) „tique des moutons“ || bot. *mîelărea* „vitex agnus castus“.

1101. **Mior** (vr. dial.), sb. m. „petit agneau“ — *îmîeor* (Dosoftei, Ps. vers. 208, 211, 395) — **Mioară**, sb. f. „petite agnelle“ — *îmîeoară* (Biblia 1688, Levit. V, 6) || megl. *m(i)l'or* „petit agneau; chevreau“; ar. *m(i)l'or, ñil'or, m(i)l'oară, ñil'oară* || < *AGNĒLLIOLUS, -UM, *AGNĒLLIOLA, -AM, influențat în fonetism de *miel* || dim. *miorea* (Iarnik-Birseanu, Doine, 76; Teodorescu, P. pop. 87; Tocilescu, Mat. 116); *miorită*; băn. *mirioare* (WgJb. III, 321) || Sibiu *strămnîior*, ar. *străñil'or* „mouton de deux à trois ans“; Mehedinți *strămnîoară*, băn. *strămîoară*, ar. *străñil'oară* „brebis de deux à trois ans“ || Impr.: alb. *mil'uar, mil'ore*; ngr. *μηλόρι, μηλόρα* (Murnu, Lehnw. 31); ung. *mióra, mijóra, milora* (Szinnyei, 1464).

1102. **MIERCURI**, sb. f. „mercredi“ || megl. ar. *ñercuri*.

Lat. MĒRCURIS (= clas. MERCURI) DIES (Densusianu, Hist. l. roum. I, 504).

Ven. vic. *merkore*, cal. *mjerkuri*, sic. *merkuri*; sard. *merkuris*; vfr. prov. *merces*; sp. *miércoles* (mai des în compunere cu *dies*: it. *mercoledì*; fr. *mercredi*, vfr. *dimercre*; prov. *dimercre*; cat. *dimecres*).

Der.: *Miercan, Miercană, Miercreană* (Frincu-Candrea, Munții pa.

50) „nom donné aux bœufs et aux vaches nés le mercredi“.

1103. **MIERE**, sb. f. „miel“ || ir. *m'āre*; megl. *ñari*; ar. *ñare*.

Lat. MĚL, *MĚLEM.

Vegl. *mīl*; rtr. *meil*; it. *miele*; sard log. *mele*; fr. *miel*; prov. cat. *mel*; sp. *miel*; port. *mel*.

Der.: † *mierărie* (Iorga, Studii, IV, 19) „lieu où l'on vend du miel“ || *mieros* „doux comme le miel, mielleux“ (cat. *melos*; vsp. *meloso*).

1104. **MIERLĂ**, sb. f. „merle“—trans. *mīrlă*, Oaș *ñīrlă* || ir. *merle*; megl. *ñerlă*; ar. *ñīrlă*.

Lat. MĚRULA, -AM; forma regulată **mīarlă* a fost înlocuită cu *mierlă* probabil sub influența formelor diminutive des întrebuințate *mierluță*, *mierliță*, etc., precum și a masculinului *mierloi*, în care diftongul *ia* ne mai fiind accentuat trebuia normal să treacă la *ie*.

Vegl. *mjarla*; it. *merla*; morv. *mjerle* (fem.), Blonay *merla*; sard *merula*; prov. cat. *merla*; sp. *mierla*; rtr. *merl*; fr. *merle*; port. *melro* < MĚRULUS, -UM.

Der.: dim. *mierluță*; *mierliță*; *mierlușoară* și *mierlișoară* (Marian, Ornit. I, 291); *mierlușcă* (Marian, ibid.: Vasiliu, Cînt. 5, 62); *mierloșită* (Marian, Sărb. I, 147) || *mierloi* „merle mâle“ || *mierlească*, Vilcea *mierlesc* (Vîrcol, Gr. Vilc. 96) „sorte de raisin“.

1105. **MIEZ**, sb. n. „milieu“ (în expresiuni ca: *miezul iernii*, *miezul verii*, *miezul nopții*, *la miez de cale*); „mie du pain, pulpe des fruits“ || ir. *m'lez* (*mež*); megl. *ñez*; ar. *ñedz*.

Lat. MĚDIUM; † din ir. *mež* e datorit influenței slave (vsl. *mežda*, etc.).

Vegl. *mis*; rtr. *mez*; it. *mezzo*; fr. (*par*)*mī*, vfr. *mī*; prov. *meg*; cat. *mīg*; port. *meio*.

Der.: *miezos* „qui a de la mie, pulpeux“ || trans. *miezuină* „limite entre deux champs, espace libre entre deux maisons“ (Molnar, Sprachl. 371; Rev. cr.-lit. IV. 145; WgJb. IV, 329; format după vsj. *meždina*, rus. *межина*).

1106. **Miazăzi**, sb. f. „midi (point cardinal)“ || ar. *ñadzădzuă* „midi“ || < MĚ-

DIAM DĚM alb. *mjezditz*; it. *mezzodi*; fr. *midi*; prov. *megdia*; cat. *mig-dia*; port. *meiodia*.

1107. **Amiazi** (*amiază*), sb. f. „midi (milieu du jour)“ — trans. *amiadz* „repas de midi“ (I. Popovici, Rum. dial. I, 161, 162); vr. mold. băn. bucov. *amiazăzi* || megl. *ñazăți* „midi (milieu du jour et point cardinal)“; *ñazī* „midi (milieu du jour)“, *ñază* „midi (point cardinal)“ || < AD MĚDIAM DĚM || dial. *namiaz*, *nămiezi*, băn. *nămriadzădz* „midi (milieu du jour)“ || trans. *amiezăza* (Reteganul, Pov. pop. 22, 207), *mezeza* (Frîncu-Candrea, Munții apus. 102), *amezi* „déjeuner“ (Tocilescu, Mat. 688; I. Popovici, Rum. dial. I, 161); „reposer à l'ombre pendant les heures chaudes de la journée (en parl. des troupeaux“ (Pamfile, Jocuri, II, 130); *amieza* (Barcianu) „déjeuner“.

1108. **Miază-noapte**, sb. f. „nord“; bot. „melampyrum arvense, m. nemorosum“ || ar. *ñadză-noapti* || < MĚDIAM NOCTEM || alb. *mjeznatz*; it. *mezzanotte*; fr. *minuit*; prov. *meia nuech*; cat. *mija-nit*; port. *meianoite*.

1109. **Meriză** (*mereze*, *merez*), sb. (dial.) „endroit ombragé où reposent les moutons pendant les heures chaudes de la journée“ (Teodorescu, P. pop. 41; Rev. cr.-lit. IV, 87; Tribuna, 1890, 366; WgJb. VI, 78; Viciu, Glos. 59) || megl. *mirindz*; ar. (*a*)*miridz* || < MERĪDIES, -EM, cu schimbare de declinațiune; în forma megl. intercalarea lui *n* e datorită influenței lui *mirindi* | friul. *mirie*; it. *meriggio*: Val Anzasca *marič*, monferr. *ambrizz*, march. *inbriğğ* „a meriggio“, sic. (Nicosia) *miriu* || *merizuș*, *meriziș* (Frîncu-Candrea, Munții apus. 102), Sălagiu *mereziște* și *mereziștină* (Tribuna, 1890, 366) „même sens que *meriză*“.

1110. **Meridza** (Oaș), vb. „reposer à l'ombre pendant les heures chaudes de la journée (en parl. des moutons)“ || megl. *mirindzari*: ar. (*a*)*miridzare* || < MERĪDIARE || alb. *mirdzeñ*: friul. *miriá*; it. *merigiare*: sard log. *meriare* || Oaș *meridzătoare* „même sens que *meriză*“.

1111. **Jumătate**, sb. f. „moitié“—dial. *jumate* || ar. *ğumitate* || < DĚMĪDIETAS

-ATEM + alb. *güməs* (cf. Densusianu, Hist. l. roum. I, 295) || (*in*)*jumătăți*, †(*in*)*jumătăța* (Coresi, Caz. 1581, 113; Biblia 1688, Num. XXXI, 36, 42, 43, 47; Lex. Bud.; Gaster), ar. *nġumitticari* (Dalametra) „couper en deux“.

1112. **Mijloc**, sb. n. „milieu, moyen“ —dial. *mîljoc* || ir. *mežloc*: megl. *mej-luc*; ar. *ġoldzuc* || < MĒDIUS LOCUS; înlocuirea lui *z* cu *j* se explică fie prin influența slavicultului *mežda*, fie prin asimilarea lui *z* cu *č* la forma de pl. **mizloace* || fr. *milieu*; prov. *megloc* || dim. *mîjlocel*, ca adj. „de condition moyenne“ (Iarnik-Bîrseanu, Doine, 514) || *mîjlociu* „du milieu, moyen“, megl. *mîjlucan*, ar. *ġijlucan*, *ġolġican* (Dalametra) „le second de trois enfants“ || *mîjlocar* „du milieu, moyen“ (Cătană, Pov. I, 78, 82); „traverse de la scie“ (Damé, Term.) || *mîjlocaș* „paysan de condition moyenne, moins riche; cheval moyen“ (Tiktin) || †*mîjlocie* „intermédiaire, intervention“ (Tiktin) || *mîjloci* „intervenir, s'entremettre“; *mîjlocitor* „intermédiaire, entremetteur“.

1113. **Primez** (băn. trans.), sb. „mur mitoyen, cloison; barre qu'on met dans les écuries pour séparer deux chevaux“ (Viciu, Glos. 71) || < PERMEDIUM || comp. fr. *parmi*; it. *tramezzo* „Scheidewand. Zwischenwand“ || † *impre-miedza* (Ps. Sch. LIV, 24; CI, 25) „diviser en deux, retrancher la moitié“; băn. *imprîmezat* „contigu“ (comp. it. *tramezzare*).

1114. **Măduvă**, sb. f. „moelle“ —Mehe-dinți, Fălciu *mădúhă* (Gr. n. I, 304), băn. *mădú(h)ă*, *mădúgă*, *modú(h)ă*; †*măduhă* (Dosoftei, Ps. vers. 211, 385; Biblia 1688, Num. XXIV, 8; Varlaam și Ioasaf 95; Gaster) || megl. *miduă*; ar. *măduă* „moelle, cerveau; raison“ || < MEDULLA, -AM, devenit *măduă* > *măduvă* > *măduvă*; în unele părți între vocalele în hiat s'a desvoltat -h-, -g- în loc de -v-; schimbarea de accent *mădúvă* (cum se mai zice în unele părți) > *mă'duvă* se explică prin influența formei asemănătoare în fonetism *văduvă*; schimbarea aceasta de accent apare și în alte forme romanice (cf. Zauner, Rom. Forsch. XIV, 350), dar acolo e datorită altor cauze; cit privește înțelesul ar. de „cervelle, rai-

son“, el e datorit poate influenței ngr. *μυαλόν* „esprit, jugement“, deși același înțeles apare și în alte forme romanice (v. mai jos) || rtr. *miguogl*; it. *midolla*, tar. *midodđa* „cervello, ingegno“, sic. *miduđđa* „midolla, cervello“; sard log. *meuđđu*; fr. *moelle*; prov. *mezola*, nprov. *molo* „moelle, cervelle“; cat. *medula*; sp. *meollo* „cerveau“; port. și galiț. *miolo* „moelle, cervelle“ || *măduros* „qui contient de la moelle“ (comp. *medullus*: fr. *moelleux*; prov. *mezolhos*; cat. *medulos*; port. *mioloso*).

1115. **Mădular**, sb. n. „membre“ —dial. „vrille“ (Tiktin); „cheville ouvrière“ (Damé); băn. „clou servant à fixer les jantes“ || ar. *mădular* „membre; occiput“ || < *MEDULLARIUM, sau poate din adj. MEDULLARIS cu schimbarea terminațiunii (cf. *Degetar*).

1116. **MÎINE**, adv. „demain“ || ir. *măre*; megl. *mōini*; ar. *mîne*.

Lat. MANE.

It. *mane* „matin“; vfr. *main*: prov. *man* „matin“.

Der.: megl. *mōinista* „lendemain“ || trans. *mîne alaltă* (WgJb. VI, 78; Șez. III, 53) „après-demain“ || băn. *mînedzi* „demain“.

Poimîine, v. *poi*.

1117. **Dimineață**, sb. f. „matin“ || ir. *de-maręę*; megl. *dimineță*; ar. *dimneață* || < *MANĪTIA, -AM, la care s'a alipit prepozițiunea *de* mai întâi în locuțiunea adverbială *de *mîneață* (comp. *de seară*) și aceasta s'a contopit mai târziu într-un singur cuvînt, devenind substantiv; *demîneață* s'a schimbat în *demineață* prin trecerea normală a lui -î- aton la -i- cînd în silaba următoare se afla *e*, iar *demineață* a devenit mai târziu *dimineață* prin asimilarea lui *e* din prima silabă cu *i* din silaba următoare || rtr. *damaun*; it. *domani*; fr. *demain*; prov. *daman*; cat. *demá* || dim. *diminecioară* (Marian, Nunta, 323) || *azdimineață*, băn. *astă-mîneață* „ce matin“ (forma băn., dacă cumva nu e o contragere din *astă-dimineață*, cuprinde poate pe mai vechiul **mineață*).

1118. **Mîneca**, vb. „se lever de grand matin“ (deseori și ca reil.) < MANĪCARE

|| alb. *mɛngon* || *pe (de, la) mînecate*, megl. *mănicat* „de grand matin” || *mîneacătoare* „veille de la Saint-Georges” (R.-Codin, Cuv. Musc. 50; Sărb. 58); † *de (din) mînecuș* (Dosoftei, Ps. vers. 165, 241) „à la pointe du jour”.

MIJLOC, v. miez.

1119. **MÎNA**, vb. „mener, conduire, (spéc. les chevaux, les bœufs), diriger” || ir. *miră*; ar. *minare* „remuer”.

Lat. MĪNARE.

Vegl. *menuor*; rtr. *mner*; it. *menare*; fr. *mener*; prov. cat. *menar*; înțelesul rominesc de „conduire les animaux” apare și în fr. prov. și dialecte it. (comp. cal. *minare* „stimolare una bestia”).

Der.: *mînător* „qui mène, etc.”; băn. „Alcor, étoile de la Grande Ourse”; *mînătură* „action de mener, etc.” (rtr. *mnadiura*; vfr. *meneüre*) || *mînaci* „conducteur de bestiaux”.

1120. **MÎNĂ**, sb. f. „main, bras; poignée” — † *mînu*; o urmă a acestei forme se mai păstrează azi în pluralul dialectal *mîn* (Marian, Desc. 143; Tik-tin) și *mînuri* || ir. *măreș*; megl. *mōnă*; ar. *mînă*.

Lat. MANUS, -UM.

Vegl. *mun*; rtr. *maun*; it. *mano*; sard log. *manu*; fr. *main*; prov. *man*; cat. *ma*; sp. *mano*; port. *mão*.

Der.: dim. *mînușă* (sic. *manuzza*); *mînișoară* || *mănușe* „anse; gant; partie du métier de tisserand” (Viciu, Glos. 58), *mănușe de cinpă* „poignée de chanvre”, megl. *mănușă*, ar. *mînușă* „anse” (pentru înțelesul de „gant” comp. alb. *dorɜzɜ* „Handschuh” < *dorɜ* „Hand”); *mînușifă*, ar. *mășifă*, ar. *mîșotă* (Dalametra) „petite main” || *amînă* „à la main, dans la main” (comp. prov. *a man*) || *mînui* „manier, manipuler” || megl. *mōiniri* „lancer avec la main” || *immina* „remettre en mains” || *indemînă* „commode, commodément, à la portée de la main, sous la main; à l’aise”. † sb. „commodité; occasion, moment favorable” (Tik-tin: Iorga, Studii, VI, 85; X, 146); † *indemîna* „prêter secours, prêter son appui, faciliter, procurer” (Cantemir. Hron. 342); † *a se indemîna* „se prêter” (Tik-tin), „avoir à sa disposition, se procurer” (Cantemir, Hron.

300); *indemînare* „habileté, adresse”; *indemînatec* „habile, adroit” (comp. vfr. *endemanier* „expérimenté”); *indemînos* „commode” (Tik-tin; Teodorescu, P. pop. 153; Marian, Sărb. I, 44); *neindemînă* „incommode, incommodément”; *neindemînare* „inhabileté, maladresse”; *neindemînatec* „inhabile, maladroit” || Mehedinți *a se premîna* „passer d’une main dans une autre” || Impr.: rut. *индимина* „nōthige Sache”.

1121. **Mănată** (megl.), sb. f. „poignée, ce que peut contenir la main”; ar. *m(i)nată* < *MAN(U)ATA, -AM || rtr. *mnada*; it. *manata*; vfr. *manée*; prov. *manada*; cat. sp. port. *manada*.

1122. **Mînar** (ar.), sb. m. „agneau apprivoisé à manger de la main et qui suit partout son maître” < MANUARIUS, -UM < MANUARIUS, -A, -UM || vfr. *manier*; prov. *manier* și cat. *maner* „apprivoisé”; sp. *manero*; port. *maneiro* „zähm, aus der Hand fressend” (comp. it. *mannerino* și sard log. *manale* „castrato giovine e grasso”) || Impr.: alb. *manar*; ngr. *μανάρι*.

1123. **Amnar**, sb. n. „briquet; pièce d’arrêt au métier de tisserand; traverse de la ridelle du char; poutre destinée à relier plusieurs solives dans une construction ou dans la charpente d’un moulin” — Gorj, mold. *amînar* || megl. *mănar* „briquet, manche (d’un couteau)”, *amnar*; și ar. *mînar* „briquet”; ar. *mînare* (f.) „manche (d’un couteau)” || < MANUALE (cf. *Degetar*); a- din dr. și megl. se explică prin influența locuțiunii adverbiale *a mînă* || dim. *amnăraș*; *amnăruș* (Sez. V, 25); *amnărel* (Corcea, Bal. 127) || Hațeg *a se amnări* „se griser” (Rev. cr.-lit. III, 86).

1124. **Mînecă**, sb. f. „manche” || ir. *măreke*; megl. *mōnică*; ar. *mînică* || < MANICA, -AM || alb. *mɛngɜ*; rtr. *mangia*; it. *manica*; sard *maniga*; fr. *manche*; prov. cat. *manega*; sp. port. *manga* || dim. *mînecuță* || *minecar* „vêtement court avec manches porté par les paysans”.

1125. **Mănunchi**, sb. n. „poignée, manche; faisceau” — † *munuchi* (Biblia

1688, Exod. XII, 22); dial. *mănunche*, *mărunchi*, *mărunchi* || ar. *minu(n)cl'u* „poignée, botte: mèleze“ || < MANUCLUS, -UM „manipule, poignée“ (= clas. MANIP(UL)US; cf. Densusianu, Hist. l. roum. I, 161) || friul. *manoli*, sprs. *manuilg*; vit. *manocchio*, Subiaco *manukk'u*, teram. *manukk'e*; sard log. *mannuju*; vfr. *manoil*: prov. *manolh*; cat. *manoll*; sp. *manajo*; port. *molho*, galiț. *monllo* (comp. sav. *manöl'e*, elv. *manol'e* „poignée, anse“ < *MANUCULA) || abruzz. *manoppię* < *MANUPLUS || dim. *mănunchel* (Dosoitei, Ps. vers. 441; Sevastos, Cînt. 49; 154; Șez. VII. 37; WgJb. IX, 211; Tocilescu, Mat. 1259); *mănunchiaș* (R.-Codin, Cînt. 23) || *immănunchia* „reunir en un faisceau“.

1126. **MÎNC** (băn.), adj. „mutilé“; ca sb. „creux de la plante du pied“.

Lat. MANCUS, -A, -UM.

Alb. *mɛnk*; it. *manco*; vfr. prov. cat. *manc*; sp. port. *manco*.

1127. **MÎNCA**, vb. „manger“ || ir. *māncá*; megl. *māncari*; ar. *mīncare*.

Lat. *MANDICARE (= clas. MANDUCARE); formele de ind. pres. *mānīnc*, *mānīnci*, etc. (comp. prov. *manenc*) sînt nelămurite.

(Vegl. *mančuor*; rtr. *manger*; it. *mangiare*; sard log. *man(d)igare*; fr. *manger*; prov. *manjar*; (cat. *menjar*; port. *manjar*).

Der.: *mīncare* „action de manger, manger, mets, plat“; dim. *mīncărică*; *mīncărioară* (WgJb. III, 321); *mīncărișă* (Șez. VII, 22); *mīncărușe* (Rete-ganul, Pov. pop. 72, 202; Pilde 26); *mīncător* „mangeur“, ar. *mīcītor* (Dalame-tra) „gourmand, glouton“; ar. *mīcītoari* (Dalametra) „jour gras“ (comp. prov. *manjadoira*); *mīncătură* „action de manger“ (Alecsandri, P. pop. 188), „crampes d'estomac“ (Șez. IV, 22), „démangeaison“ (Zanne, Prov. II, 235); „érosion“; † gain illicite, abus“ (Cuv. d. bătr. I, 350; Letop. II, 235; Iorga, Studii, VI, 215), megl. *māncătură*, mets, plat“, ar. *mīcătură* „démangeaison“ (sic. *mančatura*; vfr. *mangeüre*; nprov. *manjadoiro*) || *mīncătorie* „gain illicite, abus“ || *mīncăcios*, *mīncău*, ar. *mīncătoññ* „gourmand, glouton“ || *mīncărime* ar. ~, „démangeaison“ || ar. *primicari* (Dalametra) „manger trop tôt“.

MINCIUNĂ, v. *minți*.

1128. **MÎNEA**, vb. „s'arrêter qq part pour y passer la nuit, passer la nuit“ — † „rester, demeurer“ (Paliia, Gen. I, 19, 24); pf. † *maș*, part. *mas*.

Lat. MANĒRE, MANSĪ, MANSUM (cf. Densusianu, Hist. l. roum. I, 193; Rönsch, Semasiol. Beitr. III, 58).

Alb. *mɛnoř*: rtr. *manair*, în spec. „im Freien übernachten (vom Vieh)“; v it. *manere*; vfr. *manoir*; prov. *maner*; (sp. *manir*); vport. *maer*.

1129. **Mas**, sb. „le fait de s'arrêter qq part pour y passer la nuit; couchée“ || ar. *mas* „lieu où reposent les brebis pendant la nuit“ || < MANSUM || it. *maso*; vfr. *mes*, lor. *me*; prov. cat. *mas* || Oaș *măsălui* „passer le temps, rester qq part“.

1130. **Rămînea**, vb. „rester, demeurer; l'emporter sur, évincer qqn“ — part. *rămas*, Mehedinți *rămăns*, băn. *rămînat*, *rămînut*; vr. băn. pf. *rămaș* || ir. *rămăre* (pf. *rămaș*, part. *rămăș*); megl. *rămăniri* (pf. *rămaș*; part. *rămaș*); ar. *armîneari*, *armîniri* (pf. *armașū*; part. *armas*) || < REMANĒRE, MANSĪ, MANSUM || rtr. *rumagnair*; it. *rimanere*; vfr. *remanoir*, *remaindre*; prov. *remaner*; cat. *remanir*, *romandre*; sp. *remanecer* || *rămas*, *rămășag* „pari“; *a se rămăși* „parier“ || *rămășiță*, ar. *armîșitură* (Dalametra) „reste, résidu“ || Impr.: ung. *ramasica* (Szinnyei, 256).

MÎNECA, v. *mîne*.

MÎNECĂ, v. *mînă*.

1131. **MÎNGÎIA**, vb. „caresser, consoler“ — † „tromper, séduire“.

Lat. *MANGANEARE < gr. μάγγανον „philtre“; forma aceasta face parte din cele cîteva cuvinte de origine greacă ce au pătruns de vreme în latina balcanică; ea stă în legătură cu diferite noțiuni privitoare la vrăjitorie și înțelesul primitiv trebue să fi fost „ensorcelor qqn par un philtre“; din acestas'a desvoltat cel vr. de „séduire“ (comp. abruzz. *manganellę* „fourberie“) care prin atenuarea noțiunii pejorative a primit înțelesul actual.

Der.: *mîngîiere* „action de caresser,

de consoler, consolation“; *mingietor* „qui caresse, qui console“; *mingietură*, caresse, consolation“ || *mingios* „caressant, consolant“ || *nemîngiat* „non consolé, inconsolable“.

1132. **MINTE**, sb. f. „intelligence, esprit, raison“ || megl. *minti*; ar. *minte* (la pl. *mință* și „tempes“).

Lat. MENS, MĒNTEM.

Alb. *ment*; it. sard *mente*; vfr. prov. *men*; sp. *mente*; port. *mente* (comp. rtr. *imaint*).

Der.: ar. *mindeză* (Dalamatra) „intelligence remarquable“ || *mintos*, mold. *minteos*, ar. *mintios* și *minduos* (Dalamatra) „sage, raisonnable“ || ar. *mintimen* „sage, raisonnable“; ar. *mindiminil'ă* (Dalamatra) „sagesse“ || ar. *mintuire* „penser“ || *cuminte* „sage, raisonnable“; *cuminție*, *cumințenie* „sagesse, prudence“; *cuminți* „assagir“ || *aminte*, în expr.: *a(-și) aduce aminte*, ar. *ș-adușire aminte* „(se) rappeler“ || (*a(-și) aminti* „(se) rappeler“, *amintire* „souvenir“, *amintitor* „qui rappelle (au souvenir)“ sînt de formațiune recentă.

1133. **Aimintrea** (*aimintrelea*), vr. dial. adv. „autrement, d'ailleurs“; băn. *ai-mitra*, *aiimitrea*, *aiimitrea* || megl. *l'umintrea*, *l'umintrulea*; ar. *al'um-trea* (lui), *al'umtrelea* || < ALIA MENTE; fonetismul formelor băn. megl. și ar. nu e lămurit.

1134. **Altmintrelea** (*altminteri*), adv. „autrement, d'ailleurs“—dial. *amintrelea*, *aminteri* (resultate din fusiunea lui *altmintrelea*, *altminteri* cu *aimintrelea*, *aimintrea*) < ALTERA MENTE || it. *altrimenti*, vvic. *altramentre*; fr. *autrement*; prov. *autramen*.

1135. **MINȚI**, vb. „mentir“ || ir. *minți*; megl. *mințiri*.

Lat. MENTĪRE.

Rtr. *mentir*; it. *mentire*; fr. prov. cat. sp. port. *mentir*.

Der.: *desminți* „démentir“.

1136. **Minciună**, sb. f. „mensonge“ || megl. ar. *minciună* (ar. și *minciune*) || *MENTITIO, -ONEM, devenit MENTIO, formă atestată în CGL. II, 128 || prov. *mentizon* || col. ar. *mingiunani* (Dalamatra) || *minciunos*, vr. mold. *minciunos*,

megl. ar. *minciunos* „menteur, mensonger, faux“ || megl. *minciunari*, ar. *minciunare* „mentir“.

1137. **MIRA**, vb. „étonner, surprendre“—mold. băn. *a se miera* (Wg Jb. III, 321); prezența lui *-ie-* se explică probabil în felul următor: alături de *mir*, rezultat normal din *miror*, a existat **mera* < *mîr* are, unde *-î-* ne mai fiind accentuat a trebuit să treacă normal la *-e-*; din fusiunea lui *mira* cu **mera* s'a ajuns în graiul din Moldova și Bănăt la forma mixtă *miera* || ir. *miră*; megl. *nirari*; ar. *nirare* (refl.).

Lat. MĪRARE „s'étomer; admirer, regarder avec admiration“; numai în românește s'a păstrat înțelesul de „(s')étonner“, pe cînd în toate celelalte limbi romanice s'a desvoltat din înțelesul secundar „regarder avec admiration“ acela de „regarder, observer, viser“.

Rtr. *mirer*; it. sard *mirare*; fr. *mirer*; prov. cat. sp. port. *mirar*.

Der.: *mirare* „surprise“; *mirătură* „action d'étonner“ (sp. *miradura*) || †*mirăciune* (Cipariu, Princ. 221) „étonnement“ (comp. *miratio*) || ar. *niră* „étonnement“ || Mehedinți, trans. *mîrăzenie* (Lex. Bud.; Frincu-Candrea, Munții apus. 266, 270; Conv. lit. XX, 1013) „chose étonnante, merveilleuse, curiosité“.

1138. **Minune**, sb. f. „merveille, miracle“—† *menune* (Mărg. 169^a); băn. *menune*, *menuine* < *MĪRIO, -IONEM; pentru formațiune, comp. *botejune* || † *a minune* „à merveille merveuilleusement“ || *minuna* „étonner, émerveiller“; *minunat*, †*mierurat* (Cod. Vor.) „étonnant, merveilleux“; *minunăție* „merveille, miracle“ || *minunea*, *minuniță* „oiseau mystérieux dont le chant serait, d'après les croyances populaires, de mauvais augure“ (Marian, Orn. I, 433, 435); „rossignol“ (Gaz. Tr. 1887, 264) || †*immirura* (Ps. Sch. XV, 3; XVI, 7; XXX, 22), †*imminuna* Dosoftei, V. Sf. 26 sept.) „(s')étonner“.

1139. **MÎRCED**, adj. „flétri, fané“—Mț. Sucevei (Șez. III, 70) *mîlcid*, Bihor *mîlceș* (Rev. cr.-lit. IV, 145), influențat poate de *vilced*.

Lat. MARCĪDUS, -A, -UM; prezența lui

-î- se explică prin influența vb. *mîrcezi* < *mărcezi*.

Der.: Mț. Sucevei *mîlcigai* (după *mucigai, putregai*) „pourriture“ (Șez. III, 70) || *mîrcezi* „flétrir, faner“ (prov. *marcezir*).

MIȘEL, v. *measer*.

1140. **MIȘINĂ**, sb. f. „foule, fourmi-
lière, grouillement, fourmillement;
provisions d'hiver“ (Pana, Pov.vorb.
III, 72) — vr. Mehedinți, Oaș „provi-
sions d'hiver qu'amassent les rats et
les souris“ (Cantemir, Ist. ier. 191); Bi-
hor „terrier où les rats amassent des
provisions“ (Rev. cr.-lit. IV, 338); *mî-
șună* (Delavrancea, Sult. 89; N. D. Po-
pescu, Basmă, I, 7); mold. *mîșișni*
(Șez. V, 106) „provisions d'hiver“.

Lat. *MĒSSIO*, -ONEM „moisson“, deve-
nit **mășune*, de unde, prin asimila-
rea vocalelor **mușune*, din care apoi
mîșină, mîșună sub influența formelor
verbale **mișina* și *mișun* (v. mai jos).
Cit privește înțelesul, constatăm că
sensul general de „moisson, récolte“
s'a restrîns mai întîi la acela de „pro-
visions d'hiver“, mai special „provi-
sions d'hiver amassées par les rats“,
de unde s'au desvoltat treptat înțele-
surile de „amas — tas — foule — four-
mière“ [Candrea].

Vlomb. piem. *messon*, vgen. *messom*
(Arch. glott. XV, 68), sic. *mișuni*; fr.
moisson; prov. *meison*, fr.-prov. *mu-
șunę* (Arch. glott. XII, 43).

Der.: *mișun* (Odobescu, Scrieri, III,
185) „hamster, animal réputé pour les
considérables provisions de grains
qu'il amasse dans son terrier“; trecerea
înțelesului de „amas de provisions“
la acela de „animal qui amasse des
provisions“ s'a întimplat ca și la cu-
vîntul *moșoroi* (v. acest cuv.), unde
schimbarea s'a produs în sens invers;
dim. *mișunel* (Cihac) „hamster“.

1141. **MIȘUNA**, vb. „grouiller, fourmil-
ler“ — *mușina* (Poenar, Vocab. I, 712;
Codrescu, Dict. II, 849; Conv. Lit. XX,
399); *mișui* (prin schimbarea conju-
gațiunii dela *mișui*, pers. 1-ii refăcută
din pers. 2-a *mișui*, în loc de *mișuni*);
băn. *mișini* „se réunir en quantité,
s'entasser“ < **MESSIONARE* „faire la
moisson“ < *MĒSSIO*; forma normală tre-

buia să fie la ind. pres. **meșun*, **mă-
șun*, și prin asimilarea vocalelor **mu-
șun*, iar la inf. **meșina*, prin redu-
cerea lui -iu- aton la -i- (cf. *leșina*,
rușina, etc.); prin asimilarea vocale-
lor a rezultat din acesta din urmă
**mișina*, care, încușindu-se cu **me-
șun*, **mușun*, a dat naștere lui *mișuna*
și *mușina* || piem. *messoné*, vgen. *me-
sonar* (Arch. glott. XV, 68); fr. *mois-
sonner*; prov. *meisonar*, fr.-prov. *mu-
șună* (Arch. glott. XII, 46).

MISTREȚ, v. *mește*.

1142. **MIȚ** (*miță*), sb. n. (f.) „laine des
agneaux tondus pour la première fois,
laine agneline“ || ar. *niț(ă)*, și ca adj.
în *per niț* „laine d'agneau“.

Lat. **AGNĪCIUS*, -A, UM „d'agneau“ < *AG-
nus* [Lex. Bud.]; cuvîntul trebue să fi
fost la început adj., zicîndu-se *lină
miță* „laine d'agneau“, de unde apoi,
prin omiterea substantivului, *miță*,
din al cărui pl. *mițe* s'a refăcut sg. *miț*
(comp. fr. *agneline* „laine d'agneau“,
din *laine agneline*); în ce privește
fonetismul, v. *mîel*.

Prov. *agnis*, nprov. *anisse* „laine
d'agneau“.

Der.: *mițos*, ar. *nițos* (Dalamatra)
„avec la laine frisée, comme celle des
agneaux“ || *mițui*, *miți* (Marian, Ins.
402; Tiktin) „tondre pour la premi-
ère fois la laine des agneaux“; *mi-
țuit*, *mițuală* (Teodorescu, P. pop.
592, 597) „tonte des agneaux“.

Impr.: rut. *мицка* „Vliesseines Lam-
mes; Lammfellmütze“ > *мицковий* „aus
Lämmerwolle“.

1143. **MOALE**, adj. „mou, tendre“ || ir.
mole; megl. *moali*; ar. *moale*.

Lat. *MOLLIS*, -E.

Rtr. *mol*; it. *molle*; sard log. *modde*;
fr. *mou*; prov. *mol*; cat. *moll*; sp.
muelle; port. *molle*.

Der.: dim. *molîșor* (Polizu), bot. *mo-
lișoare* „liparis Loeselii“; *moluț* (Lex.
Bud.) || *molatec* „mou, mollasse, apa-
thique“ || *molliu*, băn. *molîn*, *molătău*
(Șez. V, 171) „mou, mollasse, apathi-
que“ || Mehedinți *moloman* „de tempé-
rament apathique“, mold. „sot, niais“
(Pamfile. Cimil. 47) || *molicios* (Costi-
nescu; Polizu) „mou, mollasse“ || ar.
molav și *mulascu* (Dalamatra) „mou,

mollasse“ || megl. *molac* „mou, mollasse“ || *moaleș* (Jipescu, Răur. 127) „mou“; *moleși* „amollir“; *moleșitor* „amollisant“; *moleșitură*, *moleșcală*, *moleșcală* (Tocilescu, Mat. 580, 603, 645) „mollesse, langueur; amollissement“; vr. dial. *moloșă* (Tiktin) „amollir; attendre“ || *moloșag*, *moleșag* (Voronca, Dat.-cred 437; Pamfile, Joc. II, 155; Șez. IV, 120; VI, 33; Marian, Ins. 531) și *moleșniță* (Pamfile, ibid.) „temps lâche, dégel“; *moloșag* (Marian, Sărb. I, 120) „chaleur lourde“ || *moliciune*, *molătate* (Lex. Bud.; Tiktin) „mollesse, apathie“.

Impr.: ngr. μόλαβους „schwerfällig in der Bewegung“ (G. Murnu, Lehnw. 32).

1144. **Molcel**, adj. „mou, mollet“ (Lex. Bud.) — *mulcel* (Lex. Bud.), *moliciel* (Polizu; Costinescu) < MOLLICĒLLUS, -A, -UM || vit. *mollicello*, vtrev. bellun. *molesel*, sic. *muđdiceđdu*; sard log. *mođdigeđdu* || *moliciică* „un peu molle, mollette“ || † *molceluș* (Cantemir, Ist. ier. 107; Div. lum. 98), *molcăluș* (Costinescu, Voc. II, 111), *molcăluț* (Costinescu; Onișor, P. pop. 10; Pamfile, Joc. I, 127; Ind. 9) || *molcuț* (Lex. Bud.; Polizu; Codrescu, Dicț. II, 819) „un peu mou, mollet“.

1145. **Moleață** (trans.), sb. f. „mollesse“ (Lex. Bud.), „herbe molle“ (Giuglea, Cerc. lex. 16) < MOLLITIA, -AM || it. *mollezza*; fr. *mollesse*; prov. *molesa*; cat. *mollesa*; vsp. port. *molleza*.

1146. **Muia**, vb. „amollir; tremper, mouiller“ || ir. *mul'ă*; ar. *mul'are* || < *MOLLIARE || alb. *mul'orî*; rtr. *möglîer*; istr. (Valle) *mujá*; ven. *moĝar*; fr. *mouiller*; prov. *molhar*; cat. *mullar*; sp. *mojar*; port. *molhar* || *muietură*, ar. *mul'itură* (Dalamatra) „action d'amollir, etc.“ (prov. *molhadura*; cat. *mulladura*; sp. *mojadura*; port. *molhadura*) || *imnuia*, megl. *anmul'ari* „amollir; tremper, mouiller“ (bol. *im-mujär*; prov. *enmolhar*).

1147. **Mol'ŭ** (ar.), adj. „mouillé, trempé“ < *MOLLIVS, -A, -UM; comp. ca formațiune *levius || rtr. *mögl*; ven. vic. *moĝo*, mant. regg. bol. mir. cremon. *moj*, com. mil. piem. piac. parm. *möj*, Bormio, *mol'*, sic. *moĝgu*, toate cu înțelesul de „mouillé, trempé“ și ca subst. „hu-

midité, temps humide“; Grand' Combe *muj* „humidité“, sav. *mol'ę* „terrain marécageux“; prov. *molh* „humidité“; sp. *mojo* „Brühe“; port. *molho* „Brühe“, *molha* „Einweichung; Regenguss“ || *amoi*, în expr. *a pune a-moi* „mouiller, tremper les peaux“, ar. *amol'ŭ* „mouillé, trempé“ (rtr. *met-ter a mögl* „tremper“, și tot în legătură cu verbul: ven. *a moĝe*, mant. regg. bol. mir. *a moj*, com. mil. piem. piac. *a möj*, pad. *a moĝa*, Bormio *a mol'*; sard log. *amožu*, sass. *amol'u*, gall. *ammol'u*; nprov. (Nice) *a müej*; comp. și tar. sic. *ammuedđo*, *ammodđu* „nell' acqua“, *mettiri ammodđu* „tenere molle, macerare“; sp. *á remojo* „trempé“) || *moște* „mare, bourbe, flaque“, băn. „tempe“ (Popovici, P. pop. 13; Hodoș, P. pop. II, 52); *moștină* „mare, bourbe, flaque“ || *moină* „temps lâche, mou, dégel, temps pluvieux; terre labourable, c.-a.-d. amollie par la pluie, le dégel“ (comp. sard log. gall. *mođđina* „spruzzo, spruzzaglia“; nprov. *mouolino* „terre molle“; sp. *mollina* și port. *mollinha* „feiner Staubregen“; pentru înțeles mai comp. it. *molliccio* „Feuchtigkeit, feuchtes Wetter; feuchter Boden“; (a se) *moina* (Cihac) „se dégeler“ (comp. sard log. *mođđinare*; sp. *mollinar* și port. *mollinhar* „fein regnen, sprühen“); *moynos* „humide (en parl. du temps), pluvieux“ (comp. port. *mollinhoso* „feucht, regnerisch“).

1148. **MOARĂ**, sb. f. „moulin“ || ir. *moreĝ*; megl. ar. *moară*.

Lat. MOLA, -AM.

It. *mola*, înțelesul romînesc apare în dialectul din Castro dei Volsci (Studj rom. VII, 235); sard *mola*; fr. *meule*; prov. *mola* „meule; moulin“; cat. *mola*; sp. *muela*; port. *mó*.

Der.: dim. *moricică*; *morișoară* (Iorga, Studii, VI, 496); *morișcă* „moulinet, crecelle“; dim. *morișcuță* (Marian, Ins. 23); ir. *morîțę* || *morărit* „droit sur la mouture“.

1149. **Morar**, sb. m. „meunier“; zool. „tenebrio molitor“ (Marian, Ins. 67) — vr. dial. *murar* (Iorga, Studii, XIII, 158; An. Car.; Tocilescu, Mat. 1560) || megl. ar. *murar* || < MOLARIUS, -UM || vfr. *molier*, sav. *mlero*, Blonay *mo-*

lare; cat. *moler* || dim. *morărel*; *morăraș* (Gr. n. I, 509, 551) || *morăreasă*, *morăriță*, ar. *murară* (Papahagi, Lit. pop. 96) „meuniere” || *morăresc* „de meunier”.

1150. **Munună** (trans. băn.), sb. f. „couronne de mariée; sommet d'une colline, d'une montagne” (Lex. Bud.; Marian, Immorm. 490; Viciu, Glos. 61; Gr. n. II, 142; D. Comșa, Album de țes. 27); alături de această formă întâlnim *murună* și *munune* (Viciu, ibid.), cel dintâi și cu înțelesul de „panache” < *MOLO, -ONEM < MOLA; înțelesul „primitiv trebue să fi fost acela de „tas, masse, proéminence, saillie” din care au putut ușor deriva semnificațiunile românești; accepțiunea de „tas, masse” e proprie și diferitelor forme romane rezultate din *mola* (se poate ca ea să fie rezultată dintr'o confuziune cu *moles*); de altfel în nprov. găsim chiar pentru forma derivată din *mola* un înțeles apropiat de *munună*: *molo* d dat într'adevăr cu semnificațiunea ae „ancienne coiffure de femme qui svait une grande saillie en avant, foutenue par une charpente de fil de ôer—en Languedoc” (comp. și înțelesul de „rouelle de cerceaux” al aceluiaș cuvânt). Din punct de vedere fonetic derivațiunea aceasta nu întâmpină iarăși nici o dificultate: **molonem* a dat mai întâi **murune* și pe urmă, prin asimilarea lui *r* cu *n* următor (ca în *cunună*, *senin*), *munune*, formă, cum am văzut. păstrată încă, întocmai ca și cea intermediară *murună*; schimbarea de declinațiune s'a produs de sigur sub influența lui *cunună*, dat fiind asemănarea de înțeles între amândouă formele || fr. *meulon* (influențat în fonetism de *meule*, pe cînd în dialecte apare forma normală; comp. anj. *molō*); prov. *molon* || dim. *mununiță* (Gorovei, Cimil. 22; Viciu, Glos. 61 [Densusianu]).

1151. **MOARE**, sb. f. „eau de saumure dans laquelle on a fait fermenter la choucroute” || ar. *moare* „choucroute”.

Lat. MŪRIA, -AM, cu schimbarea lui -ŭ- în -ō- neexplicată încă.

Rtr. *mōja*; it. *moja*; vfr. *muire*, bress. Verdun *mōre*, sav. *mwira*. Grand' Combe *mur*, Bournois *mör*, Valais *mware*; nprov. *muir*; sp. *muera*.

Der.: băn. *morugă*, în expr. *morugă de sărat* „trop salé”.

1152. **Mura**, vb. „faire fermenter dans la saumure” < *MURIARE || Blonay *mveiri* „saler”; comp. sav. *mirjă* „trés salé” || *murături*, pl. trans. *murători* (Lex. Bud.; Viciu, Glos. 61) „chose qu'on a fait fermenter dans la saumure, chose conservée dans du vinaigre”.

MOARTE, v. *muri*.

1153. **MORMÎNT**, sb. n. „tombe, tombeau”—† *mărmănt* (Ps. Sch. V, 11); † *murmînt* (Cuv. d. bătr. II, 48) || megl. *murmint*; ar. *mărmintu*, *mirmintu*, *murmintu*.

Lat. MONUMENTUM, sau MONĪMENTUM, atestat des în inscripțiuni (alături de acestea latina vulgară a cunoscut forma MOLĪMENTUM, influențată de *molior*; cf. Densusianu, Hist. l. roum. I, 504); înțelesul de „tombe” apare din epoca latină (cf. Densusianu, ibid. 193); din MONĪMENTUM devenit de timpuriu *mon'mentum* a rezultat **mănmentu*. prin schimbarea lui *on* + cons. în *in* (v. BSF. I, 28), de unde apoi *mărmăntu*, prin trecerea grupului *nm* la *rm*, întocmai ca în dial. *irmă* pentru *in(i)mă*, etc. (v. *Inimă*); sub influența labiale, inițiala *mă*- a trecut la *mo*- în dr. *mormînt*; forma dialectală *murmint* se explică prin influența verbului *a muri*; în ar. *mirmintu* s'a produs asimilarea *ă-i* > *i-i* (cf. Candrea, Elem. lat. 59-60).

Rtr. *molimaint*; Rovigno *mulimento*; vven. vvic. *molimento*, berg. *muliment*, vlomb. *molimento*, vgen. *munimento*, *morimento*, sic. *mulimentu*. sard log. *munimentu*; prov. *monimen*, *morimen*; galiț. *moemento*.

Der.: dim. *mormințel* (Sevastos, Cînt. 268; Tocilescu, Mat. 316; Vasiliu, Cînt. 93) || *immormînta* „enterrer”; *immormîntare* „enterrement”.

MORTĂCIUNE, v. *muri*.

1154. **MOȘOROI** (*mușoroi*, *mușuroi*), sb. n. „taupinière; taupe” (Polizu): „fourmilière”—băn. *moșoroi*, *moșuroi*, *mușuroi*; vr. mold. trans. *mușinoi* (Cantemir, Ist. ier. 191; Molnar, Sprachl. 63; Lex. Bud.); mold. trans. *moșinoi*

(Creangă, Scrieri, II, 133; Stamati, Wb. 510; Tribuna 1890, 369); mold. *moșunoi* (Codrescu, Dict. II, 135; Șez. VII, 10); mold. trans. *mușunoi*; sub influența acestei forme s'a creat la Sălagiu din *guz* „rat“ un derivat *guzunoi* „taupe“ (Tribuna, 1890, 354) || ar. *mășăroni*, *mășiroi*, *mușuroi*, *șumuroi* „taupe; taupiniere“.

Lat. *MUS ARANEUS*, -UM „musaraigne“, devenit **musării*, de unde, prin amestecul sufixului -*oi*, **musăroi*; de o parte prin asimilarea vocalelor, de altă parte prin influența cuvintelor *mișuna*, *mușina* (v. *mișină*), forma normală s'a alterat în diverse moduri, dînd naștere numeroaselor variante citate mai sus; -*n*- în loc de -*r*- din *mușinoi*, etc. se poate explica sau prin influența aceluiași verbe, sau printr'o asimilațiune cu -*n*- din sufixul -*oi*- care trebuie să se fi produs pe cînd se rostia încă **mușiroi*; cît privește înțelesul, observăm întîi că termenul latin s'a aplicat „cîrțiței“, care e tot un gen de rozătoare ca și „musaraigne“, și care sapă ca și acesta din urmă coridoare subterane în care se adăpostește (comp. nprov. *taupo* „taupe“ și „musaraigne“); numele animalului s'a dat mai tîrziu și grămăjuelor pe care le formează pe cîmp prin asvîrlirea afară a pămîntului pe care-l sapă dedesubt; cu timpul *mușuroi* s'a aplicat mai pretutindeni la grămăjuele de pămînt, păstrîndu-se pentru numirea animalului cuvintele „cîrțiță“ și „sobol“ [Candrea].

Rtr. *misarogn*, *müsaruoğl* (cu schimbarea terminațiunii); vit. *mu-saragno*, mil. *museran*, *musuri* (cu schimbarea terminațiunii), com. *mus-deran*; fr. *musaraigne*; nprov. *mu-saragno*; sp. *musaraña*; port. *mu-saranho* || comp. it. *toporagno* < talpa aranea.

Der.: *moșoroi*, *mușuroi* „butter“; *moșoroi*, *mușuroi* „butter“.

1155. **MUC**, sb. m. „mucosité du nez, morve“; sb. n. „bout de mèche d'une chandelle, d'une bougie qui brûle, moucheron; bout de chandelle; bout de cigarette, mégot“ || megl. *muc* și ar. *mu* „mucosité du nez“.

Lat. *MŪCCUS*-UM „morve“; pentru în-

telesul de „moucheron“, comp. pe lingă formele romanice de mai jos și gr. *μύξα* „morve; champignon à la mèche d'une lampe“.

Alb. *mük* „Schimmel“ (cu *ü* în loc de *u* sub influența pl. *mük'* < **muk'*) || rtr. *muoch*; sard *mukku*; prov. cat. *moc*; sp. *moco* „Rotz; Schimmel auf Getränken; Lichtschnuppe, schlammiger Knopf am Docht eines brennenden Lichtes“; port. *monco*.

Der.: dim. *mucule* „petit moucheron“ || *mucări*. † *mucare* (Greceanu, Cron. 288, 296, 308, 312), † *mucar* (Paliia, Ex. XXXVII, 23; An. Car.) „mouchettes“ *mucea* „morveux“ || băn. *mușios*, ar. *mușos* (din pl. *muși*, *muți*) „morveux“.

1156. **Mucoare** (Hațeg), sb. f. „moisissure“ (Rev. cr.-lit. III, 161) || ar. *mucoare* „mucosité“ || < *MŪCCOR*, -OREM || abruzz. *mukore*; sard log. *mugore*; astur. *mugor* || Hațeg *mucuri* (Rev. cr.-lit. III, 161) „moisir“.

1157. **Mucos**, adj. „morveux, muqueux“ || megl. *mucos* || < *MŪCCOSUS*, -A, -UM || tar. *mukkuso*; sard *mukkošu*; vfr. *moucheux*, poit., Bresse, lor. *mușu*; prov. cat. *mocos*; sp. *mocos*; port. *moncoso*.

1158. **Muced**, adj. „moisi“ < *MŪCIDUS*, -A, -UM || friul. *mușar*; it. *mucido* (fr. *moite*; nprov. *muide*) || bot. *mucezea* și *mucezică* „filago germanica“ (*mucezi* „moisir“ (comp. it. *ammucidire*); *mucezitură* (Lex. Bud.) „moisissure“; *mucezeală* „moisissure“, bot. „filago germanica; mucor mucedo, aspergillus glaucus, penicillium candidum“ *mucegai* (pentru fonetism, v. *putregai*) „moisissure“, bot. „mucor mucedo, aspergillus glaucus, penicillium candidum“; *mucegăios* „moisi“; *mucegăi*, *mucegăia* „moisir“; *mucegăială* „moisissure“.

1159. **MUCHE**, sb. f. „arête, saillie, bord; dos (du couteau), marteau de la hache; tranche d'un livre; sommet d'une colline“ || ir. *muel* „e“.

Lat. **MŪTĪLA*. -AM < *MŪTILUS*, -A, -UM „mutilé, tronqué, écorné, amoindri“; cantitatea cu -*ŭ*- ce se admite de obicei nu e confirmată prin nimic; forma alb. de mai jos arată că trebuie să admitem *ŭ*.

Alb. *mükl'*, *mük'e* (Christophorides, Lex. alb. 256; Fialuur i rii i Shcypes, 284) „dorso del coltello“.

Der.: *muchier* (Damé; Tikin) „sorte de rabot“; *grüu* ~ „varieté de blé“ (Damé, Term.).

1160. **MUGI**, vb. „mugir, beugler“.
Lat. *MŪGĪRE*.

Vfr. *muire*; (prov. *mugir*; sp. *mujir*; port. *mugir*).

Der.: *mugitor* „mugissant, beuglant“.

1161. **Muget**, sb. n. „mugissement, beuglement“ < **MŪGĪRUS*, -UM || comp. sard *muida* din *muidare* < **mugitare*.

1162. **MUIERE**, sb. f. „femme“ || ir. *mu'ère*; megl. *mul'ari*; ar. *mul'are*.

Lat. *MŪLIER*, -ĒREM.

Vegl. *mul'er*; rtr. *muglier*; it. *moglie*, vit. *mogliere*; sard log. *mužere*; vfr. *moilier*; prov. *molher*; cat. *muller*; sp. *mujer*; port. *molher*.

Der.: dim. *muierușe*; † *muieruș* (Paliia, Gen. I, 6) „femelle“; *muierușcă* „petite femme, femelle; pièce du métier à tisser“ (Șez. VIII, 148; Tribuna, 1890, 369; Gutinul, n-rul 30), megl. *mul'ărucică* „petite femme“; *muieruță* (Lex. Bud.; sic. *muggiruzza*) || augm. *muieroi*, *muieroaie*, ar. *mul'iroaia* (Dalamatra) || col. *muieret*, băn. *muieramă* (*muieramă*), *muieretiș* || *muieresc*, ar. *mul'irescu* „de femme, féminin“; megl. *mul'ăręscă* „partie de l'église réservée aux femmes“; *muieręște* „comme une femme, à la manière des femmes“ || *muierareș* „efféminé“ || *muieratec* „de femme, féminin; efféminé“ || *muierce* „homme efféminé; couard, poltron“ || băn. *muierelnic* „efféminé“ || megl. *mul'ărucic*, ar. *mul'irușcu* „efféminé“ || *muierotcă* „homme passionné pour les femmes“ || băn. *muieretcă* „homme efféminé“ || *muieri* „rendre femme“, *a se* ~ „devenir femme“.

1163. **Muieros**, adj. „qui aime les femmes“ < *MŪLIEROSUS*, -A, -UM.

1164. **MULGE**, vb. „traire“ — vr. băn. pf. *mulș*, part. *muls* || megl. *mulziri*; ar. *muldzire*, *muldzeare* (pf. *mulș*, part. *mulsu*).

Lat. *MŪLGĒRE*, -LSĪ, -LSUM (=clas. *MUL-*

GĒRE; cf. Densusianu, Hist. l. roum. I, 147).

Rtr. *mundscher*; it. *mungere*; sard log. *mulgere*; vfr. *moldre*, Vinzelles *muze*, sav. *mödre*, elv. *muedre*; prov. *molser*; cat. *munyir*; vsp. *mulger*; port. *mungir*.

Der.: *mulgător* „qui traite“, vr. Vrancea *mulgătoare* „lieu où l'on traite les brebis, etc.“ (Ps. Sch. LXXVII, 70); vr. Vrancea „vache, brebis laitière“ (Cipariu, Princ. 228) || băn. Serbia *mulgaș* (Hasdeu, 2826), bucov. (Suceava) *mulgar* „berger qui traite les brebis“; băn. *mulgașă*, *mulgășiță* „brebis qui laisse écouler son lait“ || băn. *muldzar* (c)ă (Dalamatra) „brebis laitière“ sint imprumuturi din sîrb. croat. *muzara* „Melkvieh“ (derivat din *musti*, *muzem* „melken“, bulg. *млъж*, slov. *molsti*, *molzem*, etc. < vsl. *млѣж*), fonetismul a fost însă influențat de *mulge*; tot din sl. derivă și *minzare* „brebis laitière“, influențat în fonetism de *minz*, *minzat*, etc.

1165. **Mulsură**, sb. f. „action de traire“ < *MŪLSURA*, -AM.

1166. **Mulsoare**, sb. f. „action de traire“ < **MŪLSORIA*, -AM || prov. *molsoira* || comp. sard log. *musorzu* < **MŪLSORIUM*.

1167. **Smulge**, vb. „arracher“ — pf. vr. băn. *smulș*, part. *smuls*, vr. dial. *smult* || ar. *zmuldzire*, *zmuldzeare* (pf. *zmulșu*, part. *zmultu*) || < EX-MŪLGĒRE, -LSĪ, -LCTUM (-LSUM) || it. *smungere* || *smulsură*, *smultură* „action d'arracher, chose arrachée, etc.“

1168. **MULT**, adj. „beaucoup, nombreux“ || ir. *munt*; megl. *mult*; ar. *multu*.

Lat. *MŪLTUS*, -A, -UM.

It. *molto*; sard *multu*; vfr. prov. cat. *molt*; sp. *mucho*; port. *muito*.

Der.: dim. *multișor*; *multicel* || Mț. Sucevei *multișan* (Șez. III, 82) „en très grande quantité“ || *multime*, vr. ar. *mulție* „foule, multitude“ || *immulți*, † *mulți*, megl. *mulțiri* „multiplier“; *immulțire* „action de multiplier, multiplication“.

MULTUMI, v. *an*.

MUNCEL, v. urm.

1169. **MUNTE**, sb. m. „mont, montagne“ || ir. *munte*; megl. *munti*; ar. *munte*. Lat. MONS, MONTEM.

Rtr. *munt*; it. sard *monte*; fr. prov. *mont*; cat. *munt*; sp. port. *monte*.

Der.: dim. *munticel*; *munțișor* || *muntean* „montagnard; vent qui vient du côté de la montagne“; dim. *muntenaș* (Sevastos, Cînt. 109); *muntenesc* „montagnard“; *munteneste* „comme les montagnards, à la manière des montagnards“; *munteancă* „montagnarde“ || ar. *mundiș* (Dalametra) „de montagne“.

Impr.: pol. *multanka*, *mutyanki* „mehrfältige Rohrpfeife“.

1170. **Muncel**, sb. n. „colline“ < MONTĪ-CELLUS, -UM || vegl. *muncal*; vit. *moncello*; fr. *monceau*; prov. *moncel* (it. *monticello*, sard log. *montigeddū*, sp. *montecillo* sint formațiuni de mai tîrziu din *monte*, ca și *munticel*, a-mintit mai sus).

1171. **Muntos**, adj. „montueux, montagneux“ || megl. ar. *muntos* || < MONTUOSUS, -A, -UM.

1172. **MUR**, sb. m. „ronce“, trans. „mûrier“ — **MURĂ**, sb. f. „de ronce“, trans. „mûre“ || ar. (a) *mură* „mûre; framboise“.

Lat. MORUS, -UM; MORA (= clas. MORUM), cu schimbarea neexplicată a lui -o- în -û-, care apare și în alte forme romanice || rtr. (a) *mura*; it. *moro*, *mora*; sard log. *mura*; vfr. *moure*, fr. *mûre*; prov. cat. (a) *mora*; sp. *mora*; port. (a) *mora*.

Der.: dim. ar. *mureauă* (Dalametra) „mûre“ (sic. *amuredda*).

1173. **Murnu** (ar.), adj. „bleu foncé, brun“ < *MORINUS, -A, -UM (cf. Papahagi, WgJb. XII, 103), cu aceeași schimbare a lui -o- în -û- ca în *mur(ă)* || *murnescu* (Dalametra) „bleu foncé, brun“ || *murneață* (Dalametra) „couleur bleue foncée, brune“ || *murnire* „brunir, prendre une couleur bleue foncée“.

1174. **MURI**, vb. „mourir“ || ir. *muri*; megl. *muriri*; ar. *murire*.

Lat. MORĪRE (= clas. MORI: cf. Densusianu, Hist. I. roum. I, 146).

Vegl. *murar*; rtr. *murir*; it. *morire*;

sard log. *morrere*; fr. *mourir*; prov. cat. sp. *morir*.

Der.: *muritor*, megl. ~ „mortel“ || † *muricios* (Dosoftei, V. Sf. 21, 24 apr.) „mortel“ || *nemurire* „immortalité“; *nemuritor* „immortel“; † *nemuritorie* (Letop. I, 478) „immortalité“.

1175. **Mort**, adj. „mort“ || ir. megl. *mort*; ar. *mortu* || < MORTUUS, -A, -UM || vegl. *muart*; rtr. *mort*; it. *morto*; sard *mortu*; fr. prov. cat. *mort*; sp. *muerto*; port. *morto* || dim. *mortuț* (Țiplea, P. pop. 113).

1176. **Moarte**, sb. f. „mort“ || ir. *morte*; megl. *moarti*; ar. *moarte* || < MORS, -TEM || alb. *mort*; vegl. *muart*; rtr. *mort*; it. sard *morte*; fr. prov. cat. *mort*; sp. *muerte*; port. *morte* || *morticios* (An. Car.) „mortalis“ || *morfiș* „mordicus“ || a *morțiu* „d'une manière lugubre“.

1177. **Mortăciune**, sb. f. „chair morte, charogne“ — dial. și vr. *mortăcină*; † *mortăciună* (Tiktin) || megl. *murtăciuni*; ar. *murtuțină* || MORTICĪNUS, -A, -UM; forma romînească a fost la origine întrebuițată ca adj. cum arată *carne mortăcină* (Prav. Mat. Bas. col. Buj. 293); schimbarea terminațiunii s'a întimplat sub influența altor forme terminate în -iune || it. *morticino* (*carne morticina*), cal. *mortačina*, tar. *murtačcina* „carne di bestia morta“; cat. *mortehi*; sp. *mortecino* (*carne mortecina*); port. *mortezinho*.

1178. **Amorți**, vb. „engourdir, émousser“ || ar. *amurțire*, *amurțare* || < *AMMORTĪRE || it. *ammortire*; fr. prov. cat. vsp. *amortir* || ar. *amurțatură* „engourdissement“ || *amorțeală* „engourdissement, torpeur“ || megl. *ănmurțori* „engourdir“ || *desmorți*, megl. *dis-murțori*, ar. *dismurțiri* (Dalametra) „dégourdir“ (comp. vfr. *demortir*).

1179. **MURSECA** (*morseca*), vb. „mordre à différentes reprises, mordiller“ — mold. bucov. trans. *morsoca*, *morsoci* (Gaz. Tr. 1887, 263; Rev. cr.-lit. III, 161; IV, 145; Sez. V, 106; Marian, Desc. 113; Viciu, Glos. 61) || ar. *mursicare*.

Lat. MORSĪCARE.

Friul. *morseá*; it. *morsicare*; sard log. *mossigare*; prov. cat. port. *mossegar*.

1180. **MUSCĂ**, sb. f. „mouche” || ir. *muske*; megl. ar. *muscă*.

Lat. *MŪSCA*, -AM.

Rtr. *muoscha*; it. *mosca*; sard log. *muska*; fr. *mouche*; prov. cat. sp. port. *mosca*.

Der.: dim. *muscuță* (sic. *muskuzza*); *musculiță*; megl. *muskićcă* || col. *muscărie* (sic. *muscaria*); *muscărim* (Sevastos, Pov. 256); ar. *muscame* (rtr. *muoscham*); megl. *muscarnic* || augm. *muscoi* „grosse mouche; bombus terrestres” (Marian, Ins. 193), ar. *mușcoñu* (Dalametra) „grosse mouche” || *muscar* „telephorus fuscus” (Marian, Ins. 58; comp. lat. *muscarius*).

1181. **MUȘCHI**¹, sb. m. „muscle, filet” || ar. *mușcl'u*.

Lat. *MŪSCŪLUS*, -UM.

Sp. *muslo*; alb. *mušk* „Schulter” e nelămurit; forma normală ar trebui să fie cu *ü*.

Der.: dim. *mușchiuleț*.

1182. **Mușchios**, adj. „musculeux, charnu” || ar. *mușcl'os* (Dalametra) || < *MŪSCŪLOSUS*, -A, -UM.

1183. **MUȘCHI**², sb. „mousse, lichen” || ar. *mușcl'u*.

Lat. **MŪSCŪLUS*, -UM < *MUSCUS*, -UM || alb. *müšk*; rtr. *müskel*; it. *muschio*.

Der.: *mușchios* (Lex. Bud.), ar. *mușcl'os* (Dalametra) „couvert de mousse” (rtr. *müschlus*; vit. *muschioso*) || *mușchiat* (Corcea, Bal. 88; Marian, Nașt. 40) „couvert de mousse”.

1184. **MUST**, sb. „jus, suc; moût, vin doux” || megl. *must*; ar. *mustu* „moût”.

Lat. *MŪSTUM*.

Alb. *mušt*; rtr. *muost*; it. *mosto*; sard *mustu*; fr. *moût*; prov. cat. *most*; sp. port. *mosto*.

Der.: *mustar* „vendeur de moût” || *mustui*, *musti* „pressurer le raisin, récolter le moût” (comp. vfr. *mouster*); *mustuitor*, *mustitor* „bâton qui sert à écraser le raisin” (Damé, Term.; Tik-tin); „sorte d'auge dans laquelle on écrase le raisin” (Damé, Term.); *mustuială*, *musteală* „raisin écrasé dont on n'a pas encore extrait le moût” || ar. *mustusiri* (Dalametra) „se barbouiller de moût”.

1185. **Mustos**, adj. „juteux” || ar. *mus-*

tos || < **MŪSTOSUS*, -A, -UM || friul. *mostos*; it. *mostoso*; sard *mustošu*; prov. *mostos*; sp. *mostoso*.

1186. **Mustăreață**, sb. f. „sève, suc de bouleau” (Lex. Bud.; Gaz. Trans. 1887, 262; Rev. I. Creangă, IV, 188; Rev. cr.-lit. III, 161; Viciu, Glos. 62); „boisson sucrée” (Rev. cr.-lit. III, 161): „suinte” (Marian, Sărb. III, 269) < **MUSTARĪCIA*, -AM, dintr'un adj. **MUSTARĪCIUS*, -A, -UM.

1187. **MUSTAȚĂ**, sb. f. „moustache” || megl. ar. *mustață*.

Lat. **MŪSTACEA*, -AM < gr. *μούσταξ*.

It. *mostaccio* „visage”, nap. *mostacče*, cal. *mustazzu*, tar. *mustazzo*, sic. *mustazzu* < **MŪSTACEUM*, toate aceste forme dialectale cu înțelesul de „moustache” păstrat, ca și în română, din epoca latină, probabil grație contactului continuu cu limba greacă, pe cînd în nordul Italiei sensul s'a alterat cu vremea; din formele it. merid. derivă sardul *mustazzu*, iar fr. *moustache*, sp. *mostacho* vin din vit. *mostacchi* și acesta din gr.-biz. *μούστακιν*, după cum megl. *mustac* și ar. *mustacă* derivă din ngr.

Der.: dim. *mustăcioară* || *mustăcios* „qui a de grosses moustaches”.

1188. **MUSTRA**, vb. „faire des reproches, des remontrances, réprimander”.

Lat. *MO(N)STRARE* „montrer, indiquer”; pentru schimbarea semantică din forma românească, comp. fr. *remontrer*.

It. *mostrare*; sard *mustrare*; fr. *montrer*; prov. cat. sp. port. *mostrar*.

Der.: *muștrător* „qui fait des reproches”, etc.

1189. **MUT**, adj. „muet” || it. megl. ar. *mut*.

Lat. *MŪTUS*, -A, -UM.

Eng. *müt*; it. *muto*; sard *muđu*; vfr. *mu*, auv. *mü*; prov. cat. *mut*; sp. port. *mudo*.

1190. **Muți**, vb. „devenir muet; se taire” || megl. *muțori*; ar. *muțire*, *muțare* || < **MŪTĪRE* (= clas. *MUTESCERE*) || vfr. *muir*; prov. *mudir* || *muțeală*, *muțenie*, *muție*, ar. *muțami* (Dalametra) „mutisme” || *muțește*, megl. *muțești* „comme les muets”.

1191. **Amuți**, vb. „devenir muet; se taire“ || ar. *amuțire*, *amuțare*.

Lat. **AMMŪTIRE*.

It. *ammutare*; vfr. *amuir*; prov. *a-mudir*.

Der.: *amuțeală*, † *amuțitură* (An. Car.), ar. *amuțal'ă* „mutisme“.

1192. **MUTA**, vb. „changer, déplacer, transporter“ || ir. *mutá*; megl. *mutari*; ar. *mutare* „changer, remuer“.

Lat. *MŪTARE*.

Rtr. *müder*; sbslv. *samida* „sich ändern, sich umziehen“ (Rom. Forsch. XVI, 839); it. *mutare*; sard log. *mudare*; vfr. *muer*; prov. cat. sp. port. *mudar*.

Der.: *mutăcios* „changeant, variable“ || megl. *primutari* „changer de nouveau“.

1193. **Mutător**, adj. „qui change de place“ < *MŪTATORIUS*, -A, -UM || *mutătoare*, trans. „petit chalet de fromager qu'on peut transporter pour l'établir à l'endroit voulu“, bot. „bryonia alba, br. dioica“ (comp. *mutatorium* „maison de plaisir“; nprov. *mudando* „chalet“).

1194. **Mutătură**, sb. f. „action de changer, etc.“ < *MŪTATŪRA*, -AM || bol. *müda-düra*; romagn. vsp. *mudadura*.

1195. **Strămuta**, vb. „transférer, transporter“ < *EXTRA-MŪTARE* (comp. trans-

mutare) || friul. *stramudá*; vlomb. *stramuar*, gen. *stramuá*; port. dial. *stremudar* (Rev. lusitana II, 119); comp. friul. *tramudá*; sard log. *tramudare* || *nestrămutat* „imuable“.

1196. **MUȚA** (trans. Sălagiu), vb. „exciter les chiens, ameuter“ (Lex. Bud.; Tribuna, 1890, 369).

Lat. **MOTIARE* < *MOTUS*; pentru fonetism și evoluțiunea semantică, cf. mai jos *sumuța*.

1197. **Amuța** (Prav. Vas. Lupu, col. Buj. 9; Glos. ms. 312; Molnar, Sprachl. 255; Reteganul, Pov. ard. II, 75; Voronca, Dat. cred. 636; Zanne, Prov. IX, 141), vb. „exciter les chiens, ameuter“ < **AMMOTIARE* || Poitou *amoïsser*; lor. *emohhjá* || † *amuțatură* (Cantemir, Ist. ier. 226) „ameutement“.

1198. **Sumuța**, vb. „exciter les chiens, ameuter“ < **SŪBMOTIARE* < *SŪBMOTUM* < *SŪBMOVĒRE* „éloigner, chasser“, din care a derivat înțelesul de „exciter, irriter“, păstrat în prov. *somover*, cat. *somoure*; în ce privește fonetismul, forma *sumuț* (în loc de *sumoț* < **submotio*) se explică prin analogie cu *sumuța* || *asmuța* (*asmuți*) „exciter les chiens, ameuter“, rezultat din contaminarea lui *amuța* cu *sumuța*; *asmuțător* „ameuteur“.